PETR VYHLÍDKA

LABYRINT

www.fext.cz

Petr Vyhlídka

Labyrint

www.fext.cz

2016

copyright © Petr Vyhlídka 2016
cover art © Philcold | Dreamstime.com

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

Upozornění pro amatérské recenzenty:
Tato kniha je povídkovou sbírkou, tedy souborem na sobě nezávislých příběhů. Mohou jimi procházet stejné postavy, to však neznamená, že na sebe děj jednotlivých povídek navazuje.

Upozornění pro čtenáře:
Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročež všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

OBSAH

Piet Corian
Návštěvník
Baldvin Koran
Labyrint
Rozdíl povahy
Jemná diplomacie
Dvě cesty k dobrodružství
... a jiní
Hlavolam
Velmi trapná situace
Poslední hrdinové
Panák za všechny prachy
Hranice
Z pekla štěstí
Vedlejší příjem
Nárok

Piet Corian

Návštěvník

V očích malého tvora se zračilo odvážné rozhodnutí stejně jako zoufalé pochyby.

Má učinit zadost svým povinnostem?

Krátká ruka se natáhla po masivní kamenné páce, stačí nepatrný pohyb a dobře vyvážený objekt ztratí stabilitu.

Nebo nemá?

Rozum nařizoval druhé, přirozenost první.

Tvor se naposled ohlédl přes rameno a vzdychl. Potom zatáhl, neboť přirozenost byla přirozeně silnější. Zarachotilo kamení, odněkud se vysypaly stovky žulových kuliček a lavina se dala do pohybu.

Valila se přesně určeným směrem.

* * *

Mrazivý vzduch Heraxeitu má oproti jiným, teplotně příbuzným plynům na jiných, stejně zmrzlých kosmických tělesech, jednu velikou výhodu. Aspoň v místech, kde se nachází pozemšťanská osada. Neštípe v nose, neozývá se vpichy tisíců jehliček v plicích. Přes zcela evidentních mínus třicet Celsia se

tváří příjemně. Nejspíš proto, že se v něm nevyskytuje téměř žádná vlhkost.

Vyjma té, která vycházela z mého těla. Kolem panovala atmosférická pohoda, stálý mráz s malými výkyvy průměrné teploty, způsobované opatrnými pokusy Heraxeitu o roční doby. Při téměř nulové deklinaci a pitomě kruhové oběžné dráze to činilo nejvýš patnáct stupňů, odpočítávaných od pseudojara přes jakobyléto zpátky k pořádné zimě.

Opíral jsem se o roh prefabrikovaného domku, stojícího spolu s několika kolegy na pokraji největší heraxeitské vesnice, a zálibně si prohlížel šedomodrou zimní kombinézu Technického zabezpečení.

Opatrně jsem odstranil z rukávu nepatrné smítko... Jo, tohle bylo jiné kafe.

Piet Corian, pilot SDS, stálý plat.

Žádné plahočení po hvězdách a problémů s vlastní minulostí, podivnými přístroji a policií. Zločinec se vracel na místo činu a konečně hodnotil své dvojí vzdělání, jsem totiž téměř dostudovaný xenoantropolog a také vyškolený pilot *Mezihvězdné*, který kdysi létal i náklaďáky oné šílené třídy S. Jako členovi rozvětvené a smolařské rodiny Corianů se mi samozřejmě nemohl nepřihodit pořádný průšvih, ale to už je všechno pryč. Kdepak staré historie a průšvihy.

Státní služby!

„Seržante!“

Zašustily dveře. Srazil jsem podpatky.

„Ano, madam?“

„Připraven?“

„Úplně na všechno.“

„Jistě?“

„K vašim službám!“

„Trhni si nohou. A pojď dovnitř. Nebo se raději zdejchni.“

Jistě. Právě tahle osůbka byla příčinou další změny v mém životě a mou dobrou vílou. Doktorka Carollyn Snowardová.

Mladá (27), ambiciózní nazrzlá kráska. Zvláštní znamení žádná, vyjma velké pihy pod pravou lopatkou. Ne, nespal jsem s ní, jenom se o prázdninách válel na pláži.

„Hele, asi za hodinu přiveze modul z orbitu Novotného. Snaž se tedy moc nejásat, staroušek si na tebe moc dobře pamatuje."

Kývl jsem, že rozumím. Asi lze těžko zapomenout na studenta, jehož pravidelně vyhazujete od zkoušek. A Novotný mi tohle často a rád dělal. Zpočátku skutečně jen proto, že jsem nebyl na úrovni znalostí, jež požadoval. Potom ze sportu. Já mu to neměl za zlé. Tak trochu jsme si to vyřídili, když jsem hledal materiály pro ročníkovou práci a nevědomky přitáhl nějaký zapomenutý, příšerně primitivní počítačový vir, přes sto let starý prográmek, který si kupodivu rozuměl s novým kybernetovským systémem a který se v novém domově jásavě vydal na ničivý pochod. Než si ho softwarová ochranka všimla, zahodoval si na nezálohované extrasuperpráci právě profesora Novotného.

Ano, opravdu se mu rád vyhnu.

Odlepil jsem se od stěny a úzkou, ve sněhu vyšlapanou cestičkou, vkročil mezi baráčky *Vědecké mise na Heraxeitu.* Možná zní to jméno zbytečně honosně, ale ve fádní bílé krajině i standardní obytné buňky působily nadobyčej vznešeně.

Místní *Hominides heraxeiti* uznávali spíše praktickou architekturu sněhovokamenných polokoulí, skvěle izolovaných a odolných proti nepřízni počasí. Tak nějak se jim nechtělo vykročit po stupínku civilizace, byť jen okopírováním šestihranů pozemšťanských domků, od nichž museli po každém silnějším závanu větru odklízet vzteklí technici naváté závěje. Obvykle trochu neteční domorodci si asi klepali na nízká čela a usmívali se pod vousy, když jsme k uzoufání pravidelně odstraňovali námrazu kolem dveří, jež nebyly správně po heraxeitsku řešeny dvojitým závěsem z kůží.

Ale ne, domorodci nebyli na úrovni neandrtálců, měli celkem slušně prosperující civilizaci na přírodní bázi, podnikali evo-

luční experimenty v oboru psioniky – jenže zase to nebylo to, co by se dalo očekávat.

Za výzkum ale stáli – a Carol na nich chtěla vydobýt své vědecké ostruhy. Chápal jsem ji, měla víc ctižádosti, než celý zbytek ročníku dohromady – i dost taktu a drzosti, aby dokázala do téhle dálky vytáhnout samotného Novotného, jednu z největších kapacit na kulturu mimozemských ras.

Sešel jsem dolů mezi první heraxeitské chýše, stanice byla umístěna na svahu, bůhví proč trvali domorodci zrovna na tomhle místě. Každopádně tam příliš nefoukalo. Na rozhraní obou civilizací pak stálo přesně to, co na obvyklých místech stává – hospoda. No, možná jsem zvolil trochu nepřesné a silné výrazivo, ale tahle mrňavá kantýna si ho zasloužila, tím spíš, že byla prvním objektem svého druhu na téhle planetě.

Slézalo se tu celé technické zabezpečení.

Teď se tu poflakoval pouze Johan z Dvou komet, kopilot expedičního korábu a palubní technik téhož. Všechno ostatní bylo dílem na orbitě, dílem v posteli, až na pozemní personál, který zajišťoval měkké přistání papá Novotného. No, a aby tu nebylo úplně prázdno, vyskytovala se v rohu u trojúhelníkového stolečku, vyhrazenému pro trudomyslné misantropy, docela zábavná dvojka z jiného světa.

„Nazdárek, Coriane. Kdo tě sem, proboha, zatáh'?"

Win Winnia, což račte vyslovovat jak chcete, třeba Ouyvyn Ouyvyňe, jemu to nevadí. Tihle Karakarianci mají celkem smy-sl pro humor a tělesné tvary poctivých BEM z fantastických blábolů dvacátého století.

„Do čeho tě to navlíkli?"

Červenobíle kostkovaná bunda jednoho z nejlepších pašeráckých – pardon – nezávislých – pilotů. Bedříšek Dannemare. Nemělo cenu se ptát kde se tady vzali a co tu dělají. Nezávislí obchodníci jsou vždycky první vlna; jen se někde na něco narazí a můžete si být jisti, že za pár měsíců jsou tam. Bez povolení, bez vědomostí, s elánem a uměním vykšeftovat cokoliv.

Obvykle je SDS vyhodí, občas se ale trefí do černého a rozjedou celkem slušné obchody, aby své podíly na trhu brzy předali zavedeným firmám – velký svět byznysu není jejich krevní skupinou.

Na Heraxeitu byli zbyteční. Asi je někdo vypekl, protože na necivilizované světy nemá smysl létat. I tuhle planetu dřív nebo později obežene SDS rodinkou bezpečnostních družic. A tak se ti dva nudili v kantýně, sledováni bystrým okem restauratéra Alexe. Dával tak trochu pozor, aby se přece jen nepokusili slézt dolů do vesnice. Ti dva to věděli, stejně jako to, že každý člověk, pověřený vedením expediční kantýny, je za a) studovaný psycholog, za b) příslušník Pořádkové, polda, nebo rovnou agent Centrály. Takhle je to totiž v předpisech.

Ne zrovna špatných.

Sedl jsem si nedaleko obchodníků, tak nějak mi připadalo hloupé, nehlásit ke starým kamarádům, na druhou stranu jsem ovšem nechtěl budit Alexovo podezření. Jenže to nebylo tak jednoduché.

Ti dva nezvaní, potěšení nenadálou přítomností známého Pieta Coriana, se velice rychle přesunuli k mému stolku, dali se do tlachání – vůbec mne k tomu nepotřebovali, ale to už bývá ve společnosti zvykem – a já jen sledoval, jak si úslužný pan kantýnský zapisuje všechno do svého takřka eidetického mozku. Kdysi jsem s nimi, to mi nebyl osud zrovna dvakrát nakloněn, několikrát letěl, chytil jsem se jich na doporučení jistého Pereiry (ale to už je opravdu docela jiný průšvih) v době kdy jsem loučil s podstatnou částí své minulosti.

A tak jsem raději vypadl ven. Tenhle den mi úniky byly patrně souzeny.

* * *

Procházet vyšlapanými cestičkami, prodírat se dunami – viděli jste už někdy sněhovou dunu? – motat se ve velkém kruhu kolem heraxeitského velkoměsta. Nic z toho mne ani trochu ne-

bavilo, jenže co dělat? Kantýna nebezpečně obsazená, hlavní stan zakázaný. Na návštěvu zaneprázdněných kolegů jsem neměl náladu. A mezi domorodce nesměl, na to platily přísné regule a i když v můj prospěch hovořilo téměř dokončené vzdělání, nenosil jsem patřičný odznak. A tak jsem se skutečně musel hrabat sněhem.

Tak nezáživné to nebylo. Heraxeiťanský sníh není zrovna vhodný pro sjezdaře, je tvořen krystalky přemrzlé vody – právě proto duny – ale na druhou stranu, neznám v dohledu padesáti světelných let úžasnější atmosféru. Tisíce odstínů bílé, lehké nádechy do modra i dozelena, tu a tam morénové balvany a tmavě šedé ostré hrany skalisek. Pětimetrové návěje.

A na pozadí pohlednicového záběru *Veselé vánoce* se tyčí monumentální masiv zdejšího Mont Blancu. Nebo spíš Matterhornu, ostrá špičatá hora, zahajující geologicky jiné období tam na severozápadě. Přirozená hranice skutečné heraxeitské divočiny.

Ohlížel jsem se po ní a brodil se nazdařbůh sněhem, abych po deseti minutách ploužení nezdolatelným terénem narazil na cestu.

Byla jiná, než bludiště bezpečnostních chodníků kolem městečka. Vyšlapaná až k samému základu černých kamenů, slabě potažených ledem.

Mohl jsem jít nahoru nebo dolů. Tam, kam cestička klesala, bylo vidět jen bílou pláň a přízemní větvičky vzrostlých několikacentimetrových lišejníků. Pohled na druhou stranu končil po několika stovkách metrů u masivního štítu.

Lišejníků jsem už viděl spoustu. Ke skalám mě cesta ještě nezavedla.

* * *

Končila u úzké průrvy typickým exemplářem Heraxeiťana, kožíškového mužíčka s milým úsměvem na tváři. Jejich empatie jde mnohem dál, než pozemská a eternská dohromady, jsem

čistokrevný míšenec a o tomhle vím docela dost. Heraxeiťané umí pocity i přenášet, snad proto si s nimi Carol tak rozuměla a proto měla výsledky.

Tenhle domorodec mi beze slov sdělil, že ho převelice těší, že mě vidí a bude štěstím bez sebe, když mi bude moci nabídnout své služby. Pocitový ekvivalent čínské (či pro Eterňany kraenské) zdvořilosti; je docela sympatické takový vnímat, zvláště, mají-li vás vlastní lidé za nenápadnou součástku, a tak jsem se čínsko-kraensky jemně uklonil a pro jistotu, abych přebil vtíravé sarkasmy, deroucí se mi do hlavy, pěkně slovy a nahlas pověděl, že i já patřím mezi blažené, neboť se mi podařilo seznámit se s jeho šlechetností. Zdálo se, že to vzal vážně.

Každopádně mě pustil dál.

A já šel.

Mezi největší úskalí při styku s nekontaktivními civilizacemi patří definice vztahů. Ti chytřejší musí vždycky hrát hru. Někde na bohy, jinde je třeba sehnout hlavu a předstírat, že pánové domácí jsou vrcholem kultury. Na Heraxeitu to původně mělo vypadat na třetí způsob – totiž na tiché šmírování ze zálohy, na pár družic a pár nenápadných kamer. Jenže místní chlupáči si nás našli sami a ničemu se přitom nedivili.

Ideální národ ku zkoumání je ten, jehož příslušníci nad letadlem jen mávnou rukou a řeknou si No bóže, je to hezký, ale já mám radši svoje saně. Přesně tohle jsou Heraxeiťané, a až dostanou družicový pás cudnosti, budou moci v klidu zapomínat na technické zázraky a klopotně si vymýšlet své. Právě pro tuhle krásnou místní vlastnost jsem se nerozpakoval vstoupit.

Ačkoliv by mě Novotný nechal přinejmenším vhodit do kosmického prostoru. Jenže já nejsem vědec, jsem technická podpora.

Konečně, co se může stát?

Heraxeiťan cupital přede mnou, průrva se proměnila v uměle upravenou skalní chodbu, po několika metrech se teplota srovnala do podzemního standardu. Jenom trochu protahovalo.

Na druhém konci bude asi další díra a nějaký plácek, třeba s horkým pramenem, kam se bohatší domorodci jezdí povyrazit na léčebné kúry.

Jenže jim teplo moc dobře nedělá. Takže nejspíš ne.

Když jsme prošli asi dvacet metrů, kolem naprostá tma, zakopnout se naštěstí nedalo, rozsvítila se před námi mrňavá tečka a s každým krokem se formovala do detailu nepravidelného a zubatého východu.

Z mého průvodce vystoupil emotivní koktejl, namíchaný z *Úcty*, *Nejistoty* a *Dobře odvedené práce*.

Tak to jsem tedy zvědav, milý průvodče, jaké zázraky mi hodláš předvést. Možná to nevíš, ale já jsem pěkně náročný turista.

Ale to je legrace, co?

Brada mi spadla někam ke kolenům a srdce si vzalo pauzu.

* * *

Tisíce hodin titěrné práce, jedna generace za druhou. S jejich nástroji by málokdo zvládl i tu rovnou chodbu.

Šlo se mi lehce, sníh nesníh, zapadal jsem po pás do závějí a brodil se krystalovými řekami, nic z toho mi v tu chvíli nevadilo. Kterýže to trouba prohlásil *Vidět Neapol a zemřít?* Tohle až se dozví v táboře...

Obrovský dóm, do něhož světlo pronikalo několika průrvami nahoře, perfektní iluminace. Ledové splazy, vyleštěné do modra, aby ve vhodných úhlech tříštily světlo do barevné duhy. Už jen tohle stálo za víc než Tádž Mahal. Lehké, jakoby mušelínové závoje kolem stěn, velké rampouchy, pečlivě odkapané po vytvarované skále, aby ztuhly do ladných kaskád. Uprostřed...

Asi se nejdřív zastavím v kantýně, dřív, než přepadnu Carol. Dám si pořádného panáka, já vím, že nic nad pětadvacet procent Alex nevede, ale i tyhle falše mají díky esencím říz a tudíž psychický efekt.

Uprostřed se zvedal původně jednolitý stalagnát, bůhví z čeho, protože dóm vypadal žulově, jenže tady samozřejmě nemůžete používat klasickou geologii, třeba jsou místní žuly vápencových vlastností.

Před mnoha a mnoha lety, bez mýtů a pohádek, u všech všudy, někdo zvedl malý mlátek a kladivo a odštípl první kousek. Trvalo nekonečně dlouho, než se objevily hrubé obrysy. A kamenické ruce bušily dál, střípek po střípku. Tady urýpnout a potom trochu zledovatět. Támhle to půjde pryč celé a potom budeme vrtat. Ale opatrně. Začni, chlapče, tvůj syn to možná dokončí.

Alex mi nabídl plagiát ostřejší brandy a já to vzal nadvakrát.

Byl to chrám.

Chrám, proti němuž je *Notre Dame de Paris* kapličkou na rozcestí dvou polních cest. Až ke stropu se zvedal v majestátním oblouku, z hladké špice nenápadně přecházel do ornamentální výzdoby, aby u paty končil v bláznivé féerii kamenických a ledovnických titěrnůstek, majstrštyků a životních děl. Obejít ho zleva znamenalo vidět něco úplně jiného, než při cestě proti tomuto směru. Podívat se z vyvýšeného pódia u vstupu bylo o něčem jiném, než pohled z plochého kamene naproti.

Kouzlo kamene, ledu a světla.

Já to viděl!

K vůdcovskému hlavnímu stanu jsem se přilétl na vlně euforie. Průvodce měl ze mě asi ohromnou radost. Jenže já jeho pocity nevnímal. Topil jsem se ve svých.

* * *

„Jde o to, pane profesore," uslyšel jsem Carolyn, „že povaha Heraxeiťanů je opravdu mimozemská."

Pěkně se v tom koupe. Musí si připadat jako u zápočtu.

„Totiž – tváří se lhostejně, nebo, ne to není to správné slovo – spíš v pohodě, jestli mi rozumíte."

„Slyšel jsem vaše zprávy.“

Na Novotného jsem neviděl. Zůstal jsem stát v předsíni a čekal, až ti dva skončí, nedalo se to vydržet, ale je třeba všechno sdělit s corianovskou nonšalancí, ne vpadnout do porady a v nesouvislých slabikách chrlit nesmyslné povídání.

„Mají trochu jinak zaměřenou kulturu, než jsem původně předpokládala. Já vím, že byl průšvih, když nás objevili, ale teď jsem ráda. Všechno bylo špatně, pane profesore.“

Jistě. Snowardová si udělá jméno. A Corian jí k tomu pomůže, škoda, že sebou nevzal kameru.

„Oni jsou šíleně fatalističtí. Já bych dokonce neváhala ani nad kulturním kontaktem, protože takhle zásadové humanoidy prostě nemůžete zkazit. Dáme si kávu?“

Aha. Tak už skončila raport a teď si vlastně jen povídají. Zvedl jsem nohu, abych se připojil ke kávovému dýchánku.

„Já vím, že je to nesmysl, ale ty opravdu nezkazí nic,“ zopakovala Carolyn od konvice. „Jejich zásady jsou staré a trvalé. Na jednu stranu je to dobře, ale na druhou... cukr? Na druhou musím být víc opatrná.“

A nic neobjevíš, děvče, pochválil jsem se v duchu a udělal první krok.

Země se nepatrně zatřásla.

„Co to bylo?“

„Já nevím... Mléko? Vyprávěla jsem vám o rozporech. Jsou přívětiví a dovolí vám všechno. Jenže potom se zachovají podle svých zásad.“

Odhrnul jsem závěs, protože tohle byl nejlepší okamžik, kdy nenápadně ohlásit svůj objev kouzelného chrámu.

Země se zachvěla podruhé.

„Asi lavina. Jako když mi dovolili – vlastně mě skoro přinutili, navštívit jedno z jejich iglú. Nebylo to celkem k ničemu a asi by byli nešťastní, kdyby věděli, že ho potom bourali zbytečně. Jak jsem dala do zprávy, nesmí do jejich domů vstoupit nikdo,

kdo nepatří k jejich rase. Obydlí je zneuctěno, na společné náklady zbouráno a chudák rodina staví znova. Už zase.“

Země se zachvěla potřetí a já shrnul závěs.

Kdepak lavina. Asi bude nejlepší vrátit se k Alexovi. Třeba tam ještě chytím Winnieho a Bedříška. Nudí se a brzy jistě zvednou kotvy.

Těch dobře naskládaných kamínků a balvanů jsem si všiml. Vypadaly jako dekorace.

Tohle brzy praskne, zatracené zásady.

Bedříšek je hodný hoch a ani mu nebudu muset nic vysvětlovat. Tady se po mně tak den a půl shánět nebudou.

Lavina!

Ale viděl jsem a můžu zemřít.

Baldvin Koran

Labyrint

Modrý písek pláže mi připomínal Oceán. Ale Orfeia má k mému rodnému provlhlému světu přece jen daleko. Vodní plochy tu nezabírají ani polovinu povrchu planety a nažloutlá obloha dává tušit přítomnost nepříliš vhodného složení atmosféry. Na Oceánu nemá s dýcháním problémy nikdo, počítáme-li ovšem obyvatele ostrovů a nikoliv moře, které je na určitých místech celkem slušně zamořeno odpadky.

Vzduch Orfeie je plný těžkého zápachu, který nepůsobí na neadaptovaného návštěvníka dvakrát dobře. Nijak zvlášť sice neškodí, a města zamořená exhaláty jsou na tom hůře, odporná vůně však dokáže slabší povahy porazit. Doslova.

Bylo tu sucho. Poslední kapky pravidelných lijáků dopadly na písek před několika zdejšími dny, vpily se do něj a odspěchaly do moře, aby se opět zúčastnily výletu k nebesům v podobě vodních par. Písek pod nohama křupal, a to, po čem jsme kráčeli, byla opravdu rozpadlá skála, neboť místní deště, stejně jako atmosféra, obsahují větší množství kyselin, než je obvyklé a než by se dalo u čisté přírodní krajiny očekávat. Jako každý svět má i Orfeia své zvláštnosti, jimiž se liší od energicky pro-

sazovaného imperiálního standardu, což je totální terraforming, při němž by experti z IUPONS nejraději překopali i kontinenty do podob pevnin Starého světa.

Alkalické deště však nejsou ničím zvláštním a smrad už vůbec ne. Nic z toho by nepřimělo jednoho z nejlepších (a také nejlépe placených) agentů Galaxie vláčet své krátké nohy po modré pláži. To, co sem Havrana Ken-siho a spolu s ním i mou maličkost přivedlo, stálo na konci rovného pobřeží, kde se do moře vrhaly rozeklané skály a nepříliš hustý hnědozelený porost. Tam, mezi skalisky, se rozvalovala nízká, nepříliš vysoká stavba, na první (a ani na druhý, natož třetí) pohled ničím nelákající. Nebyla větší než malý plavecký bazén a vypadala ošuměle. Šedivé oprýskané stěny budily dojem nesmírného stáří a pocit, že se budova musí každou chvíli rozpadnout. Jenomže síť drobných prasklinek nevznikla ani působením alkalických dešťů, ani vlivem zubu času. Byl to jediný následek palby, jíž kdysi na barák spustila speciální skupina IUPONS, aby po vyzkoušení všech dostupných zbraní stejně odtáhla s dlouhým nosem.

Do budovy se nedalo proniknout násilím.

Za ty tisíce let, kdy nejrůznější civilizace brázdí vesmír, se nalezlo spoustu podobných věcí. Většinou se také za nějaký čas přišlo na to, jak se dostat dovnitř, ale to u téhle budovy hlavní problém nebyl. Ochotně přijímala návštěvníky, vcházející jediným vstupem z pláže. Malér byl v tom, že už je nepouštěla ven.

* * *

Ken-si je nejlépe placený soukromý agent, ale o tom už tu byla řeč. Jeho proslulost v jistých kruzích závisí právě na tom, že je nejlépe placený. Může si nasadit jakoukoliv cenu a počítat s tím, že zákazník, jímž obvykle bývá zazobaná společnost nebo tajná služba s neomezeným rozpočtem, zaplatí. Je nejlepší, protože je nejdražší, a protože o tom ví. Nemám nic proti jeho mozku a zkušenostem, ale znám – a on rovněž –, pár

chlapíků, kteří jsou v něčem lepší. Jenže ti obvykle neriskují tak vysoké hry jako můj trpasličí přítel. Ken-simu totiž nijak nezáleží co a kdo je ve hře, zajímá se jen o to, kolik dostane. A oproti ostatním dobrodruhům se liší i v jiném.

Třeba tím, že málokdy pracuje sám.

Na Orfeiu jsem s ní letěl já. Probudil jsem se jednoho rána z prvotřídní opice a zjistil, že několikadenní flám vysál mé konto až do mínusu. Obvykle teprve v takové chvíli začínám shánět další práci. Navykl jsem si nehledět příliš do budoucnosti a žít ze dne na den.

Tentokrát jsem měl velkou kliku. Než jsem stačil vyrazit z několik známých nějakou drobnou sumičku, s jejíž pomocí bych se dal do pořádku, objevil se Ken-si, jako obvykle na sebe upozornil dupnutím na nohu a angažoval mne. Dlouho jsem nepřemýšlel a vzal to.

Když mi pak cestou v té své kocábce, která vypadá jako luxusní kočár na krátké výlety v systému, ale jinak má slušné parametry, blížící se spacefighterům I. třídy, vysvětlil oč jde, bylo už pozdě couvnout.

* * *

„Tak co, Barone, jdeme?“ obrátil se na mě, když jsme dobrou půlhodinu vystávali důlek před vstupem do šedivého baráku a navzájem se přesvědčovali, že je třeba nejdřív pořádně zkontrolovat výstroj a ověřit přístroje.

„Nebudeme tu přece civět do noci,“ dodal.

Pokrčil jsem rameny, trpaslík se zamračil a mávl rukou. Obrátil se k tmavým dveřím a strčil do nich.

Věděl jsem, že se otevřou, protože je dokázal otevřít i vítr. Ken-si nahlédl do tmy, která na nás vybafla, nahrbil se, což je u něj znak konečného rozhodnutí, popadl mne za ruku a vtáhl dovnitř.

Nevím, jestli jsem čekal, že mě za dveřmi něco spolkne, nebo že ztratím vědomí, ale podařilo se mi nezavřít oči, ačkoliv si o

to říkaly. Už když jsem pročítal všechny zprávy, které Havranův zaměstnavatel dodal, vyrojilo se v mé hlavě několik teorií. Snažil jsem se, věren zásadě, že hypotéza, sestavená ze svědectví z druhé ruky bývá na sto procent chybná, zapomenout, ale příliš to nešlo.

Zastavil jsem se hned za prahem, připraven na vše. Kolem nás byla tma, ale světla baterek ji docela dobře rozehnala. Nenasytná tisíci zuby opatřená tlama pouštního červa (ano, mám rád staré filmy a mívám poněkud přebujelou, byť v podstatě jednoduchou fantazii) se nekonala. Otočil jsem se ke dveřím. Stále tam byly, zevnitř stejně černé jako zvenku.

Otevřel jsem je.

Modrá pláž, ozářená orfeianským sluncem se nezměnila. Bojoval jsem s myšlenkou vyjít ven, padla na mne zvláštní tíseň z holých stěn chodby.

Ken-si si stáhl respirátor a jeho velký nos se zachvěl.

„Dobrý, tady to nesmrdí," prohlásil vesele. Povolil jsem masku, abych si to ověřil – pravdu neměl. Dusivý zápach orfeianské atmosféry tu sice nebyl, zato tu páchla zatuchlina.

„Jdeme dál?"

Souhlasil jsem. S jednou rukou na pažbě blasteru, druhou napřaženou před sebou. Ken-si si neustále pohrával se svítilnou na hrudi a prohlížel chodbu ve všech spektrech. Byla čistá.

Zastavili jsme se na jejím konci, asi třicet metrů od vchodu. U tmavé desky, k nerozeznání podobné té, jíž jsme otevřeli na začátku koridoru.

„Trochu divné, ne? Takhle dlouhá chodba a jediné dveře?"

Ken-si je otevřel. Vstoupili jsme do další chodby, kratší a na konci se větvící. Ani jsem se nijak nepokoušel dveře zajistit, podle všech dochovaných zpráv všechny klíny, magnety a botičky prostě zmizely.

Tady nouze o vstupy už nebyla. Pravidelně, ve dvoumetrových vzdálenostech se otevíraly průchody. Nahlédli jsme do prvního a baterka nám předvedla svažující se chodbu, dlouhou

asi deset metrů, která ústila do další, rovnoběžné s tou, v níž jsme stáli.

Katakomby.

Napadlo nás to oba na jednou.

„Jestli to vede pod zem, tak se nedivím, že se odtud pár lidí nevymotalo," řekl jsem. Ken-si mě hned opravil.

„*Nikdo* se odtud nevymotal. A podle údajů, které mi poskytl ten chlápek, to pod zem nevede. Podle přístrojů."

Ušklíbl jsem se, výsledky jsem viděl i já, a podle nich tahle budova vlastně neexistovala. A také proto, že v bludišti může zabloudit náhodný návštěvník, ale ne slušně vybavený průzkumník, jakých sem už pár zapadlo. I kdyby neměli busoly.

Já jí měl a tak jsem ji hned vytáhl. Nic neukazovala, jenže mě taky nešlo o světové strany. Chtěl jsem po ní, aby si pamatovala trasu. Jako elektronická Ariadnina nit, která nás vyvede zpátky.

„Kudy se dáme?"

Ken-si se přesunul k dalšímu otvoru.

„Já bych se pustil tímhle a ty si vezmi vedlejší. Dole se sejdeme."

Přikývl jsem, zavěsil busolu na opasek a pomalu sestupoval po šikmé ploše dolů. Nebylo tu vlhko, což mě zaráželo, pach zatuchliny totiž sílil a rozhodně nemohl pocházet z těch dobře větraných chodeb. Nebo se mýlím?

V tom okamžiku mě píchlo u srdce. Nejsem strašpytel, to rozhodně ne, ale nebezpečí vycítit dokážu. Za těch několik let, kdy se nechávám najímat k nejrůznějším věcem, na které slušný člověk ani nepomyslí, jsem si vypěstoval cosi jako šestý smysl.

Když jsem se dole setkal s Ken-sim, (oba zatím živí a zdraví) poznal jsem z výrazu jeho tváře, že má stejné pocity.

Někde tady bylo nebezpečí, bylo bezprostředně blízko a nebyl to žádný tvor. Zůstali jsme stát, spodní chodba se podobala té horní, byla jen o něco delší a zatáčela.

Ken-si se po chvíli pohnul, vykročil doleva, pak se zarazil.

„Jdeme zpátky ven?“ zeptal jsem se.

Přikývl.

Bylo to logické rozhodnutí. Víme, že v budově je labyrint, patrně dost rozsáhlý, vedoucí do podzemí a dobře odstíněný, neboť přístroje podzemní chodby neodhalily. Když půjdeme dál, nemusíme se vrátit a ti nahoře nebudou vědět ani to málo, co jsme zjistili.

Zacvakal jsem několikrát přepínačem vysílačky, ale byla beznadějně hluchá.

Vyšplhali jsme tedy zpět do horní chodby a Ken-si opatrně otevíral dveře. Stoupl jsem si několik kroků od něj, opřel se zády o stěnu a kryl ho.

Za dveřmi nic nebylo. Ulevilo se nám a Havran vykročil přes práh. V tom okamžiku jsem se k němu vrhl a strhl jej zpět.

Instinkty zapracovaly.

„Pozor, to není naše chodba!“

Nebyla. Spíš se podobala té spodní.

„A jsme v tom taky,“ kývl Ken-si. Tvář se mu roztáhla do téměř spokojeného úsměvu. Vytáhl z kapsy balíček žvýkaček, jednu rozbalil, zasunul do úst a papírek prohodil skrz otevřené dveře. Nic se nestalo. Zmuchlaná fólie dopadla půl metru za prahem a zůstala ležet na zemi.

„Prubnem‘ to, nebo se vrátíme dolů?“ zeptal jsem se. Havran se usmál, zahleděl na papírek v té cizí chodbě a zavřel dveře. Když je znovu otevřel, na podlaze neleželo nic.

„Není to jedno, kudy se dáme?“ řekl a překročil práh. Dveře se za ním začaly zavírat a mně se jen tak tak podařilo proklouznout.

„Tak tohle by nezvládl ani Théseus,“ poznamenal jsem.

„Neznám.“

„Ani nemůžeš, Havrane. Ten chlápek provozoval podobnou činnost asi tak před čtyřmi či pěti tisíci léty na Starém světě. V něčem podobném, jenže jemu pomohla ženská, co mu dala dlouhej špagát.“

„Aby si to hodil?“

„Aby se po něm vrátil zpátky.“

Cítil jsem se docela dobře. Byli jsme uvnitř. Ne budovy, to se rozumí samo sebou, ale uvnitř problému. Stáli už jsme tváří v imaginární tvář tomu, co jsme měli vyřešit a první šok už měli za sebou.

Teď už nás čekalo jen pomalé hladovění, kterému jeden z nás podlehne jako první. Ten druhý ho nejprve opláče, načež si uvědomí, že by bylo škoda nechat chudáka mrtvého jen tak rozkladu napospas.

Pokud se nám ovšem nepodaří dříve najít cestu ven.

A o tom jsem z první myšlenky pochyboval a Havran rovněž. Měsíc před námi tu zmizelo komando IUPONS, průzkumné komando, což jsou chlapíci, jimž v jistých oborech nesaháme ani po kolena. Například v orientaci a v přežití na neznámých místech. Jenomže úzce specializovaní průzkumníci mohli nějaký ten pěkný východ přehlédnout.

Proto si také kdosi najal Havrana.

„Třeba vypadá tak banálně a všedně, že si ho spletli s něčím neznámým,“ řekl jsem nahlas. Ken-siho myšlenky se točily kolem té samé věci.

„Průzkumníci jsou na některý věci holt krátcí.“

„Zkusíme najít ten papírek,“ napadlo mne.

Ken-si kývl.

Prošli jsme dveřmi.

* * *

„Děláme blbost,“ řekl Havran, když jsme po desáté prošli tam a zase zpátky a po papírku nebylo ani stopy. „Nejdřív musíme zjistit, kolik dveří každý sektor má. A brát je jedny po druhých. Takhle jsme se zbytečně zamotali.“

Tak trochu jsem s ním nesouhlasil. Ať už byl labyrint jakkoliv začarovaný, musela tu platit teorie pravděpodobnosti. Když budeme chodit po chodbách a hledat dveře, můžeme stejně

dobře chodit v kruhu, stejně jako když se přidržíme jediného přechodu. Že každý práh je hyperprostorovým přechodem jsme se ani nedohadovali. Optický klam jsme vyloučili už na začátku.

V hlavě se mi zahnízdila neuvěřitelně vlezlá pitomá myšlenka, podle níž žádná cesta ven neexistovala. Snažil jsem se ji zaplašit a proto jsem s Ken-siho plánem souhlasil.

Nechali jsme tedy courání dveřmi a vyrazili do chodeb.

„Znáš pravidlo levé ruky?“ zeptal se Havran, když jsme zabočili do první spojnice. „Když v bludišti vždycky zahneš do první levé chodby, tak se nemůžeš ztratit. Vezmeš to pěkně po obvodu a vrátíš se na to samé místo, odkud jsi vyšel.“

Útrpně jsem se usmál.

„Jenže tady je nám to houby platné, Havrane. Tady může být východ uprostřed.“

Zamračil se a mlčel. Kráčeli jsme vedle sebe, já poslušně zatáčel, kam si Ken-si přál. Konečně, šéf tu byl on.

Další černé dveře byly o koridor dál. Havran vytáhl sprej s immutabilní barvou, ani nevím, proč ho sebou tahal ale teď se to perfektně hodilo, a udělal na zdi značku. Vyrazili jsme dál.

A v další chodbě na nás čekalo překvapení.

Průzkumnická přilba.

Zvedl jsem ji se země a chvíli na ní civěl.

První známka toho, že tu před námi někdo byl.

„Zmizelo tu dost lidí,“ poznamenal Ken-si, „Nejen oni. Docela bych věřil tomu, že sem místní grázlíci odklízejí nepohodlné osoby.“

„Ale kde všichni jsou?“

„Tolik jsme toho neprošli. Navíc víme, že je to pěkně rozsáhlé. Možná někoho potkáme, možná ne, ale aspoň víme, že tady byli. Už se mi zdálo, že se bludiště každým krokem rozšiřuje.“

Chudák Ken-si měl tedy daleko horší představy než já.

Vyrazili jsme dál a zjišťovali, že všechny sektory obřího labyrintu jsou si v hlavních rysech podobné – většinou je tvo-

řilo pět dlouhých chodeb, různě propojených kratšími spojnicemi, nebo přímo ústících do sebe. Každý sektor měl troje dveře, obvod se pohyboval kolem dvou set metrů, ale nemuselo to být pravidlo, odkrokovali jsme jich pět, pak nás to přestalo bavit. Byli jsme už řádně utahaní a tak jsme se v jedné krátké chodbičce uložili ke spánku.

* * *

„Pořád mi tu něco nehraje."

První Havranova slova, které jsem po probuzení uslyšel.

„Někdo tu přece musí být, pokud nevylezli ven a nesnaží se tajemství téhle budovy někde v tichoučku prodat. Což je pitomost. Jsou tu, a nevěřím tomu, že by nás aspoň neslyšeli. Tak proč se tedy nepřihrnuli a nepřivítali nás chlebem a solí?"

„Asi právě pro ten chleba, Havrane," řekl jsem rozespale.

Pochopil na co myslím.

„Blbost!"

Bál se té myšlenky stejně jako já. A protože to byl Ken-si, okamžitě dokázal, že to nesmysl je.

„První dojde voda, brácho. A kdepak jsou ti, co už jim nechybí?"

„Třeba tu někde voda je," namítl jsem a trochu se rozklepal hrůzou. Ken-si byl na tom stejně. Když jsme si na začátku téhle výpravy vzpomněli na problém potravy, nedokázali jsme si ještě vybavit, jak to opravdu může dopadnout. Jen jsme se v duchu strašili. Příjemně strašili, morbidní představy jsou mnohdy dobrým stimulem proti opravdové hrůze.

Smrt žízní nám nehrozila, aspoň ne v nejbližších dnech, vlekli jsme sebou přístroj, který po určitou dobu dokáže produkovat pár šálků vody denně. Je sice trochu nebezpečný, protože občas vypustí něco jiného, na druhou stranu ovšem osvobozuje poutníky bezvodými kraji od tahání sice vždy spolehlivých, zato patřičně rozměrných a těžkých nádob. Ani hladem snad

nebudeme trpět, jenže ti druzí, kteří tu prostě musí být, jsou na tom nejspíš hůř.

Moje tělo obsahuje nějakých pět litrů krve a Havranovi v žilách taky koluje nějaká ta tekutina.

Od toho okamžiku jsme procházel chodbami s dlaní položenou na pažbě blasteru, za každým rohem jsem čenichal nebezpečí.

A potom jsme, jako hrůzný doklad našich představ, nalezli první pozůstatky ztracených.

* * *

Snesu hodně, několikatýdenní mrtvola mi rozhodně žaludkem nepohne.

Pokud je to ovšem normální nebožtík.

Viděl jsem spoustu lidí i jiných tvorů přejít přes práh smrti nejrůznějšími způsoby. Narazil jsem na pozůstatky mrtvých, rozkládající se v džungli, nebožáky, kteří si si nějaký čas poleželi ve vodě. Viděl jsem rozstřílené chlapíky, kteří strkali nos zrovna tam, kde to nebylo vhodné.

Nikdy, vyjma dětských let, kdy by měl mít člověk povinnost děsit se nepřirozené smrti, to se mnou příliš nehnulo. Maximálně jsem si zacpal nos, protože puch rozkladu není rozhodně příjemný.

Teď jsem stál čelem k protější stěně a zvracel. A nebylo to ze zápachu. Ken-si na tom nebyl o moc lépe, přesto však projevil duchapřítomnost a odtáhl mne za roh.

Nemá smysl popisovat mrtvolu člověka, který posloužil svému druhovému kolegovi jako zdroj proteinů.

Otřeseni jsme pokračovali dál, ochotní vystřelit po každém, kdo se nám objeví v cestě. Vytáhl jsem z železných rezerv několik kofeinových tablet a podal je Havranovi, kofein působí na jeho organismus jako alkohol na lidský, a tak aspoň jemu jsem mohl trochu odpomoci od šoku.

Mechanicky jsme prošli několik sektorů a asi za dvě hodiny jsme si uvědomili, že místo hledání východu hledáme někoho, koho bychom mohli odprásknout za kanibalismus. Teprve tohle nás srovnalo. Brát zákon do vlastních rukou rozhodně nebývá stylem Dobrodruhů.

Pokud nám za to někdo nezaplatí.

K obědu jsme zapadli do krátké dvoumetrové chodbičky, z níž jsme každý vyhlíželi do jiného koridoru a navzájem si kryli záda. Přistihl jsem se, jak se snažím potravinovou dávku opatrným uždibováním rozdělit na dvě. Havran rovněž. Zasmáli jsme se, proč ne, s jídlem jsme na tom byli daleko lépe než s vodou, i přes ten agregát. Ken-si mi pak nabídl žvýkačku, sám si vzal také, a v klidu jsme asi půl hodiny přežvykovali a zírali do prázdných chodeb.

Pak Havran promluvil.

„K něčemu tenhle labyrint musí sloužit."

„Jistě. Jenže ty, kdo ho postavili, na Orfeii nikdy nikdo neviděl. Moc provozu to tedy nejspíš nezažilo."

„To je jedno. Datace nemusí být přesná. Ani důležitá. Mně jde o účel. Jsou tu dvě možnosti. Tu první ti ani říkat nemusím, jestli jsi na ní nepřišel sám. Ta druhá je trochu praštěná. Myslíš, že jsme ještě na Orfeii?"

Zavrtěl jsem hlavou. I já měl dvě teorie. V jedné jsme se s Ken-sim shodovali – labyrint může být sítí transferových stanic. Technicky něco takového je možné, ale pokud vím, neutáhl by to nikdo ekonomicky, protože k tomuto způsobu dopravy je zapotřebí šíleného množství energie. Proč by ale transfer stavěli jako bludiště, to jsem zatím nepochopil. Srozumitelnější se mi zdála druhá varianta, podle níž jsme na Orfeii stále v jistém slova smyslu byli – labyrint by mohl být skutečným bludištěm, trochu složitějším, pravda, ale neznámí tvůrci na rozdíl od nás znali pravidla hry. Řekl jsem to Havranovi a ten přikývl.

„Taky to mohlo být popraviště,“ vypadlo z něj a já vykulil oči.

„Ne doslova. Ale představ si, že do takhle upraveného bludiště pošleš odsouzence. Má šanci, pokud na to včas přijde, dostat se ven. Nebo tady skončí.“

„Pak by to ovšem musela být rozhodně zajímavá rasa.“

„Ani ne,“ řekl Ken-si, „Napadlo mě to, protože znám něco horšího. Zrcadlový sál.“

Nechápal jsem a vysvětlení mě lehce přitlačilo ke zdi.

„To bývala naše specialita, Barone. Odsouzence strčili do bedny a překódovali do světelného paprsku. No, a potom ho pustili do zrcadel. Když měl štěstí, po několika odrazech se trefil do přijímače, nebo poletoval tak dlouho, až ztratil veškerou energii. Když štěstí neměl...“

Zarazil jsem ho.

Když chudák štěstí neměl a odrážel se delší dobu, pak po dekódování zjistil, že se mu nedostává materiálu na některé části těla. Ken-siho národ je opravdu vynalézavý. Nerad bych se jim dostal do rukou coby delikvent.

Nakonec, aby měly dušičky klid, jsme se shodli na transferovém systému, a vydali se dál, v marné snaze najít k němu klíč.

Musel to být zatraceně jednoduchý klíč. Lehce se otevírající dveře, ty ploché černé desky v masívních rámech, vodící nás ze sektoru do sektoru, to potvrzovaly. Tvůrci labyrintu si na složitosti nepotrpěli. Systém, na němž byl transfer založen jsem i trochu chápal.

Pohybujeme se v trojrozměrném světě a řádově vyšší systémy jsou pro nás tabu. Nejsou nám k ničemu, kromě toho, že díky jim náš vesmír vznikl.

K přesunům na větší vzdálenosti jsme si navykli využívat hyperprostorových skoků, zkrátit cestu vrhnutím se do bezrozměrného prostoru. Ten mechanismus znají jen příšerně specia-

lizovaní fyzikové a přesunové komputery kosmických lodí, ale na tom nezáleží. Hlavně že to funguje.

Transfer využívá téhož, nebo také – pro větší bezpečnost – opačného postupu. Pro vícerozměrné prostory jsou totiž v jistém směru naše vzdálenosti směšné. Postrádají význam, stejně jako pro mne není problém projít dírou v papírové stěně. Civilizace, která postavila tohle bludiště, si prostě dokázala najít místa, kde pro patřičný, třeba šestirozměrný svět, znamená o tři řády nižší vzdálenost jen krok přes práh. A na těch místech vybudovala labyrinty. Snad měli architekti smysl pro humor, možná má bludiště nějaký význam, nevím. Ale právě na tuhle otázku jsme odpověď najít museli.

Přestali jsme procházet dveřmi a zaměřili se na jeden sektor. Busola nám po jeho prolezení ukázala na displeji půdorys chodeb a já se z něj snažil něco vyčíst.

Havran s mnou aktivitou příliš nesouhlasil.

„Těch stanic je moc, brácho. Kdyby si je měli pamatovat, asi by se zbláznili. Spíš nějaké značky."

Pobíhal pak po chodbách a sjížděl zdi v nejrůznějších spektrech, ozařoval je a zkoumal.

Nic. Ani stěny, ani špinavá podlaha, ani dveře. Nikde žádná stopa po znamení.

I já si nad plánkem marně lámal hlavu.

A přitom jsem mohl mít pravdu. O stavitelích jsme nevěděli zhola nic. Tak proč by se, ksakru, nemohli orientovat podle obřích znaků, vytvořených chodbami?

Strávili jsme touhle marnou činností dvanáct hodin, a pak spíš upadli do bezvědomí, než usnuli.

* * *

Ken-Si byl po probuzení prapodivně veselý. Očka mu svítila, dokola si pobrukoval nějakou strašlivou thèreanskou odrhovačku. K snídani naprosto bez zábran spolykal dvě dávky a završil to kofeinovou tabletou, kterou ode mně vyžebral. Lícní torby, v

nichž uchovával rezervní dávku potravy, a pro něž se občas Théreanům říká Křečci, měl splasklé. Jako by byl přichystán na pravidelný přísun kvalitnějšího jídla.

„Promiň, brácho, ale skoro jsem nespal," tvrdil, „třeba mě to postaví na nohy."

Nic jsem nenamítal, tím spíš, že Havranova veselost musela mít reálný podklad.

„Tak to vyklop."

„Byl jsi mimo, Barone. I já. Takhle srazit hlavy dohromady, bylo by veselejc."

„Což o to, hlavu ti klidně srazím, jestli z tebe rychle nevypadne, jak odsud ven."

„Jistě, bráško. Je v tom sice jeden háček, ale mělo by to fungovat."

Pokrčil jsem rameny.

„Jsem pořád mimo, Havrane. Více světla."

„Tak dobře. Nejdřív základní fakta. Tohle je opravdu transferová stanice. Kámen úrazu tkví ovšem v tom, že to není takový transfer, jaký jsme si představovali. Z několika takřka bezvýznamných důvodů se odsud může dostat jenom jeden z nás."

Řekl to naprosto klidným tónem. Přimhouřil jsem oči a podezíravě na něj pohlédl.

„Vyznáš se trochu v astrofyzice, brácho?" zeptal se.

Nepatrně a nejistě jsem přikývl, pár přednášek jsem sice kdysi absolvoval, ale na veřejnosti se – pro případ, že bych byl dotazován školními dítky – s nimi raději nechlubím.

„Nemá to sice nic společného, ale je to dobré na pochopení."

„Ken-si, ty ses zbláznil!" vykřikl jsem a vyskočil na nohy. Ruka mi automaticky sjela k pouzdru s blasterem. Čekal jsem podobnou reakci i u Havrana, ale ten se jen zasmál.

„Máme oba stejnou šanci, brácho. Ten druhý na tom ovšem bude hůř."

„Nech toho tajuplného tlachání a mluv rovně!"

„Tak jo. Nejdřív tedy musíme sehnat někoho do party."

To už bylo na mě moc. Vytáhl jsem zbraň a namířil ji na Havranovu hruď.

Útrpně se usmál.

„Znáš přece staré pravidlo: Nikomu nevěř, ne? Tak to nech na mně a půjdeme.“

Protože jiná alternativa dalšího postupu k dispozici nebyla, posbíral jsem věci a šel.

A dával přitom pozor na Havrana – nikomu nevěř!

Připomínat mi to nemusel, mám to v krvi.

Zastavil jsem ho přede dveřmi. Bral ohled na zbraň v mé ruce a neodporoval. Opřel se o zeď a řekl:

„Když jsi spal, pořádně jsem si ty dveře prohlédl. Existuje jenom jeden princip, na němž mohou fungovat.“

„A ty jsi ho nevyzkoušel?“

„Neboj, bráško, že bych neměl to svědomí nechat tě tady. Jsi dobrej, a kdyby odsud existoval východ pro jednoho muže, pak bys ho našel. Jenže k tomu, aby se jeden mohl dostat ven, potřebuje druhého.“

Nechápal jsem. Vyjádřil jsem to pohybem hlavně blasteru.

„A to ještě nevím, koho to pustí,“ pokračoval nevzrušeně Havran, „Právě proto musíme najít toho třetího, abychom měli šanci oba.“

„Vysvětlíš mi laskavě, o čem to blábolíš?“ řekl jsem hrubě.

„Napadlo tě vůbec, kde se bere energie k provozování tohoto cirkusu? Ne? Tak já ti to povím. Rámy dveří ji sbírají při každém průchodu. A pečlivě ukládají, protože tohle je uzavřený systém. Téměř dokonale, tudíž téměř beze ztrát. Šlape to na energii biopole. Vím, je to nesmysl, proto mě to napadlo jako poslední varianta. Všechny stanice ústí jedna do druhé, celou dobu jsme se poflakovali na jednom místě. Vyššího řádu, samozřejmě. Systém, který nás, tedy jednoho z nás, vykopne ven, ale znát musíš. Rotující černá díra, říká ti to něco?“

Zbláznil se. Teď z něj vyleze, že jsme prošli červí dírou někam do antisvěta, kde čas běží pozpátku a pečení holubi do úst létají...

Ale ano, systém. Penrose, jestli si dobře pamatuji. Kosmické těleso, proniknuvší na okraj Schwartzildova poloměru se rozdělí na dvě části, jedna se zřítí do kolapsaru, zatímco druhá získá tolik energie, že odtud poletí jako namydlený blesk, gravitace negravitace. Pokud přechod opravdu jede na biologickou energii, pak je tohle jediný způsob, jak z něj vystoupit. Stačí, když vkročíme současně, a jeden z objektů bude urychlen a ocitne se na konečné, zatímco druhý pokračuje dál – a nechá systému víc energie.“

Sklonil jsem blaster.

„Přivedla mne k tomu ta černá barva dveří,“ vysvětlil Ken-si, „Je totiž moc černá. Skoro absolutně, což jí stačí k tomu, aby mohla sbírat energii v dostatečném množství. Jenomže není černá fyzikálně, ale psychicky.“

A byli jsme doma.

* * *

Než jsme se vydali na pátrání po třetím do party, probrali jsme v klidu několik podružných otázek. Bylo jasné, že do dveří je nutno vstoupit současně, nejraději ruku v ruce. Pároví, jako jsou třeba Trasekpihové ale první uživatelé labyrintu být nemohli, protože by přechodem ztratili partnerskou osobu; naštěstí jsem tuhle teorii spláchl nevyřčenou. Napadlo mne sice, že docela dobře mohli umět vytvářet dvojníky, kteří by v labyrintu zůstali, a za nějaký čas podlehli destrukci, ale i to jsem si nechal pro sebe.

To, co nás tížilo nejvíc, se totiž zmizelé civilizace vůbec netýkalo.

Každý přechod oslaboval.

My jich ještě neabsolvovali tolik, abychom úbytek energie pocítili, ale ti, které musíme najít, už mohli být na dně. Pokles

životní síly jistě neprobíhal rovnoměrně, mohli jsme docela dobře narazit na skupinku všeho schopných trosek, které se po průchodu zničeho nic rozpadnou jako zlí čarodějové ve starých filmech na prach. Doufal jsem, že po nich nebudeme pátrat dlouho, aby podobný osud nepotkal i nás. Zatím jsem si života tolik neužil, abych mu radostně zamával šátečkem.

* * *

Pátrání po dalších ztracencích bylo úmorné. Procházeli jsme stanice pěkně ve střehu, se zbraněmi v napřažených pažích jako pistolníci z kreslených seriálů, nervy napjaté k prasknutí.

Trochu jsem si vyčítal, že tu po nás někdo zůstane, někdo, koho tím vlastně odsoudíme k smrti, pak mi ale došlo, že to docela dobře můžu být já. Ken-si to tak nebral. Za svou dlouhou praxi se naučil nevnímat existenci příliš vážně. Mne ztráta iluzí teprve čeká.

Prvního člověka nám ohlásily už po průchodu tou zatracenou černou bránou naše nosy. Nasládlý pach nás bezpečně zavedl až k němu, to už ale bylo jasné, že nebude k použití. Býval to průzkumník z IUPONS a míval hlavu. O zaměstnání přišel po příslušné čekací době, o hlavu blasterem v něčí ruce.

Byla to druhá mrtvola, jíž jsme objevili, a já si uvědomil, že pokud se někomu přece jen podařilo dostat ven, nastřádal si za dobu pobytu v labyrintu jistě dostatek důvodů k tomu, aby se hleděl ztratit. Ale dvě těla byla přece jen málo. Transferová síť musela být neuvěřitelně rozsáhlá.

A neuvěřitelně prázdná.

Přesto jsme tu a tam začali narážet na připomínky lidské přítomnosti. Několikrát jsme našli i svá vlastní znamení, potkali se s obaly potravin, a občas, v krátkých chodbách, byli představeni i seschlým výkalům. Dotýkám se toho jen proto, že tenhle nechutný produkt nás nakonec dovedl k lidem.

„Je čerstvý," prohlásil nad jednou takovou hromádkou Ken-si.

„Moc čerstvý," dodal šeptem a kývl hlavou vpravo.

Okamžitě jsem vyrazil, ten člověk mohl být ještě tady. Co nejrychleji a pokud možno tiše jsem vběhl do esovitě se stáčející chodby. Namířil jsem si to k nejbližším dveřím, Ken-si k druhým. Pokud na ně něj nenarazíme, stačí jedny dveře otevřít. Ostatní se zablokují, to jsme odzkoušeli hned první den. (Stejně jako to, že pro hlavní vchod toto pravidlo bohužel neplatilo.)

Nedoběhl jsem ani do poloviny koridoru, když jsem zaslechl Havranovo bojové zavřeštění.

Prudce jsem zabrzdil a otočil zpět. Dorazil jsem právě včas, abych mohl proskočit zavírajícími se dveřmi.

Havran už byl za prahem a činil se.

Když jsem se narovnal, zjistil jsem, že stojím tváří v tvář několika zavilým obličejům, vypnul jsem tedy mozek a nechal působit reflexy. Ve rvačkách nejlepší způsob jak vyhrát.

Bylo jich pět, a dva z nich stačil Ken-si vyřídit při nenadálém přepadu. Já padl na vysokého průzkumníka, podporovaného podsaditým chlápkem v roztrhané košili. Další průzkumník, který se očividně domníval, že metr dvacet vysokého mimozemšťana zvládne levou zadní, se vrhl na Ken-siho.

Rozptýlení jeho iluzí jsem už neměl čas přihlížet, čekala mě pacifikace muže, rvoucího zbraň z pouzdra.

Sejmul jsem ho pravým hákem, pak se ho pokusil zpracovat úderem na žaludek. Nemělo to žádný účinek, jen nechal zbraň zbraní a pustil se do mně holýma rukama. Civil mu naštěstí překážel, takže se k prvnímu úderu nemohl pořádně rozmáchnout. Předvedl jsem vytrénovanost břišního svalstva a než se stačil pootočit k dalšímu úderu, podařilo se mi zlikvidovat toho druhého, bezmocně šermujícího pěstičkami.

Pak se ozvalo Havranovo varovné kráknutí a vzduchem prosvištěl proud energie. Vcelku neškodně se rozplynul po stěně, průzkumník ale rázem přestal dělat problémy a zvedl ruce do patřičné výše.

To všechno trvalo jen několik sekund, a já si uvědomil, jak rychle tady člověk ztrácí síly. Kdyby byli oba průzkumníci ve formě, neměli bychom šanci.

Spoutali jsme naše úlovky opasky a lanky, které Ken-si odněkud vyčaroval, a přísnými pohledy utvrzovali postavení pánů situace.

Opřel jsem se zády o stěnu naproti zajatcům.

Jeden z nich, drobný světlovlasý mužík, byl dosud v bezvědomí. Byla to Havranova první oběť, a Ken-si neměl čas na slušnější rozmluvu. Ostatní hleděli trochu vyděšeně, hodně nevraživě. Docela mě zajímalo, kdo z nich má na svědomí muže bez hlavy a jestli nemají něco společného i s první mrtvolou.

Ptát se nemělo smysl.

„Co teď?“ obrátil se ke mně Ken-si, „Je nás sedm a nějak to musíme vyřídit. Myslíš, že přistoupí na pravidla hry?“

„Uvidíme,“ řekl jsem a chvíli počítal. Příliš jsem jim nevěřil a tak mi pořád vycházelo, že půjdeme s Havranem předposlední. Ale koho si vybereme na závěr? Kdo tu bude muset zůstat?

Netoužil jsem nést zodpovědnost za nikoho. A chtěl se dostat ven.

„Je tu možnost uvést stanici do stálého provozu,“ řekl Havran. „Ale to bych jim musel věřit. Nebo tu zůstat sám.“

Patová situace.

* * *

Nakonec jsme poslali jako prvního jednoho z průzkumníků, spolu s mužem, jehož bylo nutno probrat z bezvědomí. Stanuli ve dveřích, pěkně pod dohledem blasterů a s rukama svázanýma na kličku, kterou si na druhé straně můžou snadno rozvázat zuby. Podle Ken-siho příkazu se dotýkali prsty, na další pokyn vykročili přes práh... a průzkumník zmizel.

Vypařil se.

V jednom okamžiku jsme ještě viděli jeho rozložitá záda, v dalším byl pryč.

Fungovalo to.

A navíc tak, jak jsme potřebovali – druhý muž zůstal stát na druhé straně otevřených dveří a mohl se potácivým krokem vrátit. Stihl to jen tak tak, protáhl se zavírajícím se obdélníkem a opřel se o stěnu. Z tváře mu vyzařovala směs údivu a děsu.

Připojili jsme k němu dalšího a mizení mohlo pokračovat. Blonďáčkovi se výstup opět nepodařil, což mu způsobilo hysterický záchvat. Uklidnil jsem ho úderem přes tvář.

Napotřetí zmizel i on.

Zbyli jsme čtyři.

„Co teď?“ zeptal jsem se, „Jeden z nás musí jít.“

Ken-si pokrčil rameny. Oba nebezpeční průzkumníci už byli pryč, takže když tu zůstanu se zbývajícími zajatci, můžu se cítit bezpečně. Jenže mně se tu zůstat nechtělo.

Havran to věděl. A udělal něco, čeho je schopen snad opravdu jen mimozemšťan.

„Je to v podstatě můj kšeft, Barone. Tebe jsem si najal já, jako výpomocnou sílu. Tak běž,“ řekl, „A pokud vypadneš, nezapomeň zajistit stálej provoz.“

Zasunul jsem blaster do pouzdra a mrkl na přítele. Pak mi ruka zajela zpět k opasku.

„Přesně tak, bráško,“ řekl. „Jestli tě to vyhodí za nimi, tak nemůžeš vědět, co se jim právě líhne v makovicích.“

Přistrčil ke mně spoutaného muže, já ho uchopil za zápěstí a společně jsem přestoupili práh.

Necítil jsem vůbec nic, jen náhlou nepřítomnost jeho ruky. Najednou jsem prostě místo v bludišti stál ve známé dlouhé chodbě, vedoucí ven.

Dveře na jejím konci byly otevřené.

Usmál jsem se a čekal.

* * *

Za mnou vypadl chlapík v košili. Zarazil jsem ho, když si chtěl rozvázat pouta, a blasterem ho vybídl ke klidu.

Za okamžik vyšel ze dveří ten druhý.

Ken-si zůstal uvnitř.

Odplivl jsem si a hnal je před sebou ven. Jestli na mně ti ostatní grázlové čekají, odrovnám je jednoho po druhém. A těmihle začnu.

Venku, na větrném a kamenitém návrší, nebyl nikdo.

Vzduch tady příjemně voněl, dole v údolí, mezi vzrostlými stromy, leželo bílé město.

Vykročil jsem pomalu dolů. Tam někde za mnou zůstal Ken-si a bůhvíkolik grázlů s ním. Ti, které jsme použili, nemohli být jediní. Musím sebou hodit.

Do hlavy mi z paměti naskákala jména lidí, kteří mi mohou pomoci s rozjetím stálého provozu transferové sítě.

Třeba ten starý lišák Gon. Míval docela slušný vliv. Nebo Jarc, pokud už nezvedl kotvy a nezměnil místo pobytu na neznámé, jak mívá ve zvyku. Anebo...

Ono to nějak půjde.

Rozdíl povahy

Mrtvý kosmonaut hleděl trochu vyjeveně. Velké oční jamky přecházející rovnou do kulaté hladké lebky bez nadočnicových oblouků, ukrývaly okrouhlé bulvy, jež jiný výraz ani nést nemohly. Asi by byl sympatický společník.

Marchinéz si to namířil kolem něj. Mně to připadalo trochu nemístné, a tak jsem se spokojil s nedůvěřivým pokukováním po vraku, ležícím sotva dvacet kroků od nebožtíka.

To, co ho zabilo, přišlo pravděpodobně odtud. Odhadoval jsem pošramocenou konstrukci na průzkumnou sondu, jakých poletují a ztroskotávají po Galaxii tisíce. Ti dva rozhodně nepatřili k sobě. Bytost v olivově zeleném skafandru, hnaná zájmem stroj prozkoumat, se pravděpodobně nešťastnou náhodou připletla do cesty některému z jeho průzkumných mechanismů.

Vykračoval jsem po ztvrdlém rozpraskaném povrchu a dával pozor, neboť to vypadalo na první dva páry lidských nohou na téhle zapadlé kuličce.

„Něco zajímavého?“ zahučel mi do uší Marchinézův hlas.

Vyjádřil jsem nesouhlas a přidal nudné zabručení.

„Signál se ztratil," zazněl mnohem příjemnější alt Gruberové. Seděla v pohodě landeru spolu se zbytkem té zlatokopecké sebranky a v podstatě bezdůvodně a bez efektu civěla na monitory.

Že se slabý podprahový signál, ohlašující přítomnost alespoň trochu inteligentního života ztratí, to jsem věděl už na orbitě, když jsme se soukali úzkým průlezem do diskovitého landeru. Obklopen masou hmoty, nemohl přístroj zachytit tak slabou pavučinku intelektu.

Vypadalo to spíš na nějaké ztroskotance, než na osídlení, k tomu nebyla tahle kulička příhodná. Vlastnila, pravda, dýchatelnou atmosféru, jenže kyslíku tu bylo asi jako v osmi tisících metrech standardu, a podle toho to tu také vypadalo. Ale nechtěl jsem brát nadšenému zlatokopeckému týmu iluze, i blbé kuře občas najde zrno. A nevěřit na možnost výskytu života, soustředěného do jedné lokality, bylo příliš skeptické. Pro ně, i pro nás.

Marchinéz opatrně dokráčel až na konec planiny, kde půda pod nohama mizela do desetimetrové propasti. Otočil se, aby se vrátil; ani on, ani já jsme nepočítali s tím, že během první vycházky nalezneme něco, co by mohlo naše zaměstnavatele zajímat. S největší pravděpodobností jsme je nezajímali ani my. Trochu mi to lezlo krkem, protože jsem si zvykl aspoň na minimální úctu a neuhýbal špetce obdivu. Od lidí, kteří přepsali na mé konto dvacet tisíc a slibovali podíl na nálezném, jsem to i očekával. Ale pocházeli z centrálních světů a byli příliš přezíraví. Ani jeden z nich neznal vesmír jinak než z paluby výletní lodě.

Sonda, jíž jsem podrobil studiu, byla stejně mrtvá jako astronaut nedaleko ní. Řídká atmosféra k ní nebyla vůbec milosrdná a proměnila ji v hromadu nepotřebného šrotu. Mimozemšťan, kterému ukrátila vystoupení na jevišti života, ji musel navštívit krátce po jejím přistání. Měl, chudák, smůlu. Patrně ho pova-

žovala za vzorek místní fauny či příslušníka nepřátelských sil, to odviselo od jejího původního použití.

Marchinéz, hodlající si svých dvacet tisíc zasloužit hned první den, se vydal kruhem kolem planiny a já ho znuděně, leč bez ustání, kryje mu tím záda pro případ nenadálého ohrožení, pozoroval. Až do chvíle, kdy se ocitl v jedné přímce s konzervovanou mrtvolou. V ten okamžik totiž došlo k onomu nenadálému ohrožení, když neznámý nebožtík učinil zničeho nic naprostou nepřístojnost.

Pohnul se.

A potom šlo všechno rychle. Tak rychle, že události splynuly do jediného okamžiku.

„Signál se objevil," zahulákala nám do uší nadšeně (nebo zděšeně) Gruberová. Do hlavy se mi vloudil pocit cizí přítomnosti.

„Pozor, Marchi!" zařval jsem.

Mrtvý kosmonaut se vznesl. Kymácel se metr nad povrchem.

Marchinéz se rozeběhl k landeru, já na nic nečekal a mazal tam také. Zastavil jsem se u přechodové komory. Jednou rukou jsem se chytil madla a druhou mával na Marche.

Zpomaloval.

Ne, nedocházely mu síly, i jeho něco zvedalo. Sotva se nohama dotýkal země. Cítil jsem, že nějaká neuvěřitelná síla hýbe i landerem. Bylo to nepředstavitelné. Přistávací vzpěry poklesly, jak z nich cosi sňalo čtyřicet tun hmotnosti. Marchinéz se vznášel tři metry nad zemí a stoupal.

„Zalez!" křičel na mě.

Nic jiného se podnikat nedalo, a tak jsem poslechl a prchl do nitra přistávacího modulu.

* * *

V pilotní kabině vládla panika. Pětice zlatokopů dílem zděšeně pobíhala po miniaturním prostůrku, dílem zděšeně civěla. NE zcela o své vůli jsem se k nim připojil. Řízení bylo hned po

startu zablokováno a iniciace trvá dobrých deset minut. Dost času na to, abychom se zřítili nebo odvláli do vesmíru.

Vybledlá Gruberové se pokoušela spojit s Marchinézem. Třásl se jí hlas, i já cítil v krku veliký knedlík, a to takovéhle připitomělé situace patří k mé práci. Životem unudění člověčkové z Centra si museli připadat jako v noční můře.

Lander se otřásal, jakoby nás táhl špatně naměřený vlečný paprsek, jenže v nižší gravitaci a zanedbatelné hustotě atmosféry by lano zaměřilo i dítě. Připomnělo mi to spíš jednoho mého mimozemského přítele, telekineticky přesouvajícího sklenky v baru.

V jednom okamžiku se zdálo, že ta podivná síla modul ztratí. Propadl se a nám to zvedlo žaludek. Prudké trhnutí, které všechny srazilo ke straně, však dokázalo, že ten, kdo nás unesl, se nemíní jen tak vzdát.

Zíral jsem na monitor, zobrazující povrch pod námi. Byl silně zvrásněný, plný úzkých průrev a ostrých vrcholků. O přistání nemohlo být ani řeči, jediné místo, na něž se dalo bezpečně sednout, jsme před chvílí opustili. Modlil jsem se, aby únosce ještě nějaký čas vydržel. Za zubatým horským hřbetem, tyčícím se asi patnáct kilometrů před námi, snad něco být mohlo.

Potom už to bylo jen deset, pět a nakonec žádný kilometr. Přehoupli jsme se přes hrozivě ostré štíty a pokračovali v krasojízdě. Ne dlouho.

Tah zeslábl. Tisíc metrů před námi se objevilo kamenité pole. Vypadalo to na celkem slušné přistání, neopustí-li nás tajemná síla v několikametrové výši nad terénem.

Let zpomalil a lander začal klesat. Nebylo to na jedničku a složit takhle kosti na přistávací ploše nějakého kosmodromu, přišel bych o licenci, ale přežili jsme ve zdraví. Modul zakodrcal po kamenech, přistávací vzpěry se zachytily o díry v zemi, jedna se ulomila. Podlaha se mírně, leč nečekaně nahnula, a kromě Baltura, pevně se držícího v křesle, jsme se sesypali na jednu hromadu. Ležel jsem až vespod, chráněn před nárazy

dalších padajících měkkým tělem Gruberové. Nepadla do mé náruče zrovna nejnevinněji, takže, když jsme tu valnou hromadu rozpustili, hodila po mě zlým pohledem. V omluvu jsem pokrčil rameny a na víc nám nezbyl čas. Někdo se totiž podíval na monitory, přenášející obraz zvenčí, a vykřikl. Vzápětí se dočkal pětinásobné ozvěny.

Neboť modul nedopadl na jen tak pustou krajinu.

Místní parkovací služba nás posadila doprostřed panoptika.

Celá pláň, plácek o průměru patnácti set metrů, totiž žila. Ale jak!

Kolem landeru byl děsivě bezejmenný zástup, v němž postávaly, polehávaly, přeletovaly a sem tam přecházely nejrůznější bytosti. Dvounohé, pětinohé, mnohonohé. Bez hlav i s trojicí vrcholových výčnělků. Příšerky zelené a růžové. Bezbarvé. Světélkující. Namodrale se vlnící koberce mechu. Spleť chapadel v družné zábavě s komolým jehlanem.

To poslední jsem, pravda, přehnal, ale ten zástup působil pro podivnou neindividuální atmosféru opravdu značně nepřirozeně. Všichni jakby strnuli v hypnotickém transu. A určitě to nezpůsobil šok z přistání našeho vozítka, téměř nikdo z nich totiž nehleděl naším směrem.

Několik minut jsme bez hnutí pozorovali šílenost, promenující se před kamerami. První dojem neuvěřitelnosti vystřídal (aspoň u mne), pocit posvátné hrůzy. Ten němý film – vybavení landeru postrádalo vnější zvukové senzory – mě děsil. Mám k tomu sklony. Můj šílený genetický původ mě poznamenal vyjma mnoha užitečných věcí i nepříjemným komplexem strachu z davu. A to, co se na planině pohybovalo, bylo ideální ukázkou mých nočních můr. Nevím, jestli někdo z lidí vnímal ten dav stejně jako já, ale pro mou maličkost byla ta tisícihlavá stvůra šokem.

Netrpím xenofobií – to bych nemohl provozovat svou profesi. Naopak, odrazila se ve mě nezanedbatelná dávka genů po prastrýci, trpícím *xenománií.* Ten dobrý muž, jeden z těch, o nichž

se tradují rodinné legendy, nenáviděl všechno co znal, a hnal se za nepoznaným. Život mu byl peklem. Pro mě nebylo neznámo drogou, spíš jsem ho dobře snášel i bez hypnotických clon. Ale to jen na okraj. Důležité je, že se necítím dobře ve společnosti desítek namačkaných, mně neznámých jedinců *jakéhokoliv* druhu.

Po nekonečně dlouhé době jsme se začali postupně probírat ze šoku. Neznamenalo to okamžité jednání – pro tuto situaci neexistovala žádná norma další činnosti. Baltur, sedící za pilotním pultem, projevil praktického ducha jako první. Na hlavní obrazovku začal přenášet záběry všech kamer. Ani s jednou výsečí kruhového snímání nebyl spokojen.

„Někde tu, ksakru, musí být," klel.

Gruberová nechápavě zavrtěla hlavou. Všiml si jejího gesta, jehož odraz spatřil na temné ploše obrazovky, a zabručel:

„Něčím nás museli přitáhnout. Ale není to vidět."

„Třeba na tom ležíme," dovolil si poznámku Harnal. Baltur vztekle zasyčel – měl, což mě v téhle skupině zarazilo – jakous takous představu o technice. Já se zasmál, protože zařízení, vysílající vlečný paprsek, by v tomhle terénu představovala pověstší věž. Poodsunul jsem pilota trochu stranou a udělal to, co měl udělat místo prohlížení okolí – uvedl v činnost detektor, snímající zdroje energie.

Protože tam venku byl můj špatný sen, nemohl výsledek neodpovídat. Nikde v dosahu několika kilometrů nepřesahovala energetická hladina přírodní podmínky. Mohli nás táhnout z orbitu, jenže tam kromě Zlaté střely nebyl jediný umělý objekt. Pokrčil jsem beznadějně rameny.

„Jo," řekl Baltur. „Ale kde je?"

„Tamhle," ukázala Gruberová na levý monitor. Oba jsme tím směrem pohlédli, ale napřažený prst se netýkal technického zařízení.

V hloučku humanoidních bytostí se poflakovala postava ve stříbřitém skafandru. Marchinéz.

Byl tady také.

Dalo se s tím samozřejmě počítat, ale s konečnou platností to určilo další vývoj událostí. Gruberová, coby velitelka výpravy se na mě obrátila a pozdvihla obočí.

Její tvář tím nabyla výrazu přísné paní učitelky, a tak jsem se v odpověď zašklebil.

„Měl byste jít Marchinézovi na pomoc, Korane," rozkázala.

Nechtěl jsem odmlouvat, ačkoliv bylo jasné, že se March musí pomoci sám. Rozhodně by nebylo rozumné zatáhnout ho dovnitř, když přišel do styku s tím venku. Mohl být pod vlivem bůhvíjakých sil, mohl být kontaminován čímkoliv, ale Gruberová mě posílala ven a já, jako její zaměstnanec, musel poslechnout. Měl jsem v tom peníze a především se rozhodl řídit intuicí, napovídající, že pokud Marchinéz v něčem lítá, tak už jsme v tom s ním. A tak jsem šel.

Podruhé jsem se ocitl na povrchu 4/53/1253.

Vplynul jsem do davu na planině a snažil se být ve střehu. Marchinéz mi lenivě pokynul a pokračoval v hlemýždí cestě k landeru, což bylo sice logické, ale provedením bušící na všechny smysly, starající se o pud sebezáchovy. Snažil jsem se pochytit něco z atmosféry okolí. Nebyla to sprostá fyzika, já se pohyboval zcela normálně a zcela dle své vůle.

Tak proč ne ostatní?

Několik kroků ode mne se posunoval – nesmírně pomalu – vysoký tvor s kulatou hlavou a nevýraznými rysy tváře. Dal bych krk za to, že jsem něco jemu podobného už někde viděl, ale pátrání v paměti jsem nechal na příhodnější dobu.

„Živí a zdraví?" optal se Marchinéz, když dokráčel až ke mně. Odkývl jsem to.

„Viděl jsem vás sedat, ale nevypadalo to příliš vesele."

„Takže můžeme pokračovat v průzkumu. Ti uvnitř už asi počítají prémie za objevení," prohlásil jsem.

Marchinéz chvíli váhal.

V interkomu to zapraskalo, jak se na nás napojil lander.

„Podíly ještě nerozdělujeme, takže o nic nepřijdete," sdělil nám jízlivě Baltur, „Ale do těch... věcí byste se asi míchat neměli. Co když jsou nebezpeční."

„Nejsou," odpověděl až příliš rychle Marchinéz. Trochu to zabrnkalo na mou ostražitost.

„Jsou neteční. Když jsem klesal, ani se mi nevyhýbali. Můžete do nich klidně šťouchat."

„Nevím, proč bychom se tu měli zbytečně dlouho zdržovat," vstoupila do rozhovoru Gruberová. „Ať to tu prohlédnou. Potom musíme zmizet, tohle není nic pro nás."

Řekla nahlas to, na co jsem v tu chvíli myslel.

Tohle byla práce pro Galaktický průzkum.

„Fajn, jdu do toho," prohlásil jsem a vykročil.

Vysoká bytost se malinko prohnula v pase.

Protáhl jsem se kolem a propletl se skupinkou dalších. Oči otevřené a uši taky. Vybavení skafandru umožňovalo odposlech okolí.

Pláň zněla. Byl to takřka neslyšitelný akord, vibrující v podmanivé tónině. Čím víc jsem se vzdaloval od landeru, tím zvuk sílil. Nikdy však nepřekročil hranici uchopitelnosti, zůstával jako šum pozadí. Podvědomí mi vnucovalo představu neurčitého nebezpečí. Nemělo to nic společného s mou hrůzou z davu. Tamten signál jsem dost dobře znal. Tohle bylo hmatatelnější. Zprvu jsem nechápal, proč má fóbie nedostává prostor, pokus o rozbor pocitů mi napověděl.

Okolí nevylučovalo žádnou agresivitu. Naopak.

S každým krokem, jímž jsem se vzdaloval od landeru, na mně víc a víc doléhala duševní ospalost. Únavu jsem necítil, jenom se mi do mozku vloudila nechuť ke zbytečnému přemýšlení.

Sílila.

Začínal jsem si uvědomovat, že planina žádné tajemství neskrývá. Všechno co má, ráda odevzdá.

Nuda. Otočil jsem se a loudavě vykročil zpátky.

Jen hezky do teplíčka přistávacího modulu. Co se budu starat o něco tak neuvěřitelně pitomého, jako je schůze zástupců veškerého vesmíru. Pěkně zpátky do známých míst.

Tvor, podobný chobotnici s kloubovitými chapadly, se mi líně uhnul. Vyhlížel docela sympaticky. A byl neskonale odporný. Cosi se ve mně rvalo. Mimoděk jsem přidal do kroku.

Marchinéz mě očekával před přechodovou komorou.

Prask!

Něco ve mé hlavě luplo a já zase viděl svýma očima.

„Proboha, co to bylo?“ vydechl jsem překvapeně. March se zachechtal.

„Taky ses mydlil sám se sebou?“

Mávl jsem rukou a vlezl dovnitř.

* * *

„Nejradši bych se viděl nahoře,“ vyjádřil jsem svůj názor, když nás uvnitř zpovídali. „Nic proti vavřínům objevitele, ale tohle není legrace.“

„Řekl bych, že je to záležitost toho zvuku,“ ozval se Baltur, „A když ho odrušíme, tak se nebude nic dít.“

Chtělo se mi souhlasit. Jenomže to by se nesměl Marchinéz přiznat, že neslyšel nic. A přesto ho přepadl stejný pocit.

Lander na minutu ztichl. Zapátral jsem v té přízračné prázdnotě po vlezlém tónu. Vzduch byl čistý.

Do ticha první promluvil Harnal, pihovatý zrzounek, jehož po čtvrté vyhodili z university a jemuž zazobaný tatíček přispěl na společný nájem Zlaté střely.

„To bude bomba!“ vyřkl posvátným hlasem. Tvářičky mu zahořely a mně polilo zděšení. Rozhlédl jsem se po ostatních zúčastněných, zlé tušení mne nezklamalo. Gruberová, Baltur a bráškové Poitianové Harnalovo nadšení sdíleli. Otevřel jsem ústa dříve, než se o to pokusil někdo jiný.

„Vy tady chcete zůstat?“ zeptal jsem se, „Chcete vlézt do toho nesmyslu? To je šílenství.“

Marchinéz mi to odkývl.

„Nesmysly říkáte vy, Korane.“ řeklo starší Poitanče. „Víte, kolik tady leží peněz? Nehnali jsme se do téhle dálky, abychom je nechali jinému.“

Pro změnu to zase odkývli oni jemu.

„Myslím, že tohle je práce pro GP,“ namítl Marchinéz. „Zlatá střela má právo objevitele. Pět milionů za inteligenci, deset za odlišnost. Nestačí? Pak ještě stránku v učebnicích, jestli je to venku skutečně zajímavé.“

Byl to na něho skutečně dlouhý projev.

„Vy do toho nemáte co žvanit,“ odpověděl protiútokem Harnal.

Gruberová si okamžitě přisadila:

„Platíme vás za práci, ne za tlachy.“

March pokrčil rameny, vzdal to. Já ne.

„Platíte. Takže já bych si dovolil od smlouvy odstoupit,“ řekl jsem. „Protože penízky nevydělávám pro své neexistující potomky, ani pro charitativní organizace. Rád si jich užívám. A znám rozumnou míru. Patnáct milionů vám nestačí?“

„A co náklady?“ obrátila se ke mně Gruberová.

Pohlédl jsem jí do očí. Před chvílí navrhovala odlet. Proč u toho nezůstala?

„Pokud to budete umět, vyděláte jednou tolik u novin a zpravodajských agentur. GP tuhle oblast okamžitě uzavře a vy budete jediní, kdo v ní byl. Dramatické zážitky a tak.“

Nepomohlo to.

„Jediný dramatický zážitek je váš ksicht,“ prohlásil Baltur.

„Možná. A co kdyby jste taky zkusili vylézt ven? Abyste si na objevitele jen nehráli?“ navrhl jsem.

Větší pitomost mě napadnout nemohla.

Baltur jen kývl a i ostatní to považovali za vynikající nápad.

Během čtvrthodiny se v landeru udělalo místo.

* * *

„Co si o tom myslíš, Marchi?“ zeptal jsem se, když se vzduch pročistil a já si bez poznámek mohl položit nohy na stůl.

„Jsou to jistě blázni, ale musíš uznat, že v tomhle mají pravdu, Barone. Jestli se nám podaří přijít na to, co je tahle entita zač, tak je patnáct milionů almužna.“

„Jenže na to nejspíš přijdeme my dva,“ namítl jsem. „Oni sotva. A ve smlouvě moc velká procenta nemáme.“

„Nechtěj být hned milionářem. Tenhle sektor a tuhle planetu vybrali oni. Vlastně jsme přišli k hotovýmu.“

Netoužil jsem se s ním hádat, i on měl pravdu. Nejsme objevitelé, jenom dva z té sebranky, které se říká Dobrodruzi, a která se nechává najímat k věcem, o něž řádný daňový poplatník nejeví zájem. A dělat průvodce nezkušeným zlatokopům je vlastně legrace.

Pokud nepadnou zrovna na tohle.

Podíval jsem se po Marchinézovi.

„Tak fajn. Ještě to zkusím.“

March se usmál a mimoděk pohlédl na obrazovku. Automaticky. Zcela nad plán pak zaklel. Následoval jsem ho, když jsem zjistil, oč tu kráčí.

Skafandr mladého Poitana měl odklopené hledí.

March praštil do klávesy komunikátoru.

„Marchinéz. Co se to tam ksakru, děje?“ zařval. Druhou rukou rychle vyťukal žádost o graf testu atmosféry. Na monitoru, z něhož zmizela Poitanova postava, se vykreslila struktura, modrá čára kyslíku šplhala těsně nad hraniční linií. Dýchat se tu dalo, ale to jsme věděli. Mnohem nebezpečnější byla možná kontaminace. Praštil jsem sebou do sedačky a zuřivě zahrál na klávesnici *Pochod zběsilého bubeníka*.

Biosondy se zavrtaly do půdy. Po obvodu disku se otevřelo několik otvorů, které do sebe nasály vzorky atmosféry. Marchinéz přehodil graf na zobrazení neznámých a nebezpečných agens.

„Co řvete?“ dolehl k nám teprve nyní Poitanův hlas. Zatím žil.

„Doporučoval bych vám zavření krytu přilby,“ vybídl jsem ho.

„Proč?“

„Tak se podívej, chlapečku. Jestli to hned neuděláš, tak tě nepustím dovnitř.“

Zachechtal se. Lenivě.

„Takže v tom lítáme,“ řekl jsem Marchovi. „Dojdeš pro něj?“

Nadzvedl se v křesle a hmátl po přilbě. Skafandr měl stále na sobě.

„Kdyby se bránil, tak mu dám přes držku. Těm ostatním taky. Jisti mě.“

Pro jeho klidnou dušičku jsem položil ruku na iniciátor paralyzačního pole. Ale tušil jsem, že ho nebude potřebovat. Marchinéz to věděl také.

Na monitoru jsem pak sledoval, jak vystoupil z landeru a namířil si to přímo k Poitanovi. Jeho chůze se zpomalovala. Napadlo mě, jestli by nepomohla nahrávka nějakého řízného pochodu, ale bohužel jsem neměl žádnou při ruce.

March chytil Poitana za paži a bez problémů ho táhl zpátky k landeru.

Ostatní členové skupiny se po dvojici pomalu ohlíželi. Jedině Gruberová za eskortou vyrazila.

Vrátil jsem se k výsledkům průzkumu.

Byly nad očekávání příznivé, aspoň v prvním kole. Ovzduší i půda dokonale sterilní. Pokud se tu nevznášelo něco, co nemohly sondy podchytit, dalo se skutečně venku pobíhat bez skafandrů.

Jenže výsledek takové šílenosti jsem měl za chvíli před sebou.

March strčil Poitana průlezem a já ho převzal. Usadil jsem ho na pilotní sedačku. Nevypadal zle – jen úžasně připitoměle, asi

jako dvou vyšlukovaných marihuanových cigaretách. Pleskl jsem ho přes obličej. Zašklebil se.

„Udělalo se mu špatně?“ ozvala se za mnou Gruberová. Vztekle jsem se po ní otočil.

„Kdyby nic jiného, tak pro příště zůstávejte aspoň na příjmu.“

Omluvně pokrčila rameny.

„Mimo jiné, opravdu končím. Znám hodně přijatelnějších způsobů sebevraždy, než je pobyt se stádem pitomců.“

„Tohle jste přehnal, Korane!“ štěkla.

Mávl jsem rukou.

„Od téhle chvíle se považuju za pasažéra. Zálohu vrátím,“ prohlásil jsem tvrdě.

Z průlezu na mě zíral Baltur.

„Moc dobrou reklamu si tím neuděláte,“ řekl jízlivě.

Ujistil jsem ho, že tu nejlepší, a věnoval se mladšímu Poitanovi. Ten chlapec to potřeboval, ačkoliv bych ho nejraději napíchl na počítač a vytáhl z něj údaje o vlivu toho venku na organismus. Gruberová se mi přitom pletla pod rukama.

Vytáhl jsem z palubní lékárny ten nejsilnější životabudič a vstříkl Poitanovi dva kubíky do žíly. Zareagoval okamžitě.

Zrudl, vyskočil, oklepal se, a okamžitě zapadl do hygienického boxu, odkud jsme slyšeli temné burácení obsahu žaludku, procházejícího hrdlem zpátky. Když se vrátil mezi nás, byl už aktivnější. Trochu moc, ale to nevadilo. Marchinézovi uhýbal, mně vynadal. Od ručního vyřizování účtů ho odradila vlastní tělesná konstituce.

„Tak jak se vám líbilo venku?“ zeptal jsem se s čistým svědomím náhodného pozorovatele.

„O tom se s vámi nebudeme bavit,“ odsekl Baltur. Ale vyhnat mě nemohli, protože nebylo kam, a tak jsem si jejich zážitky poslechl. Nelišily se od mých, ani ty mladšího Poitana, nadýchnuvšího se místního vzduchu jen proto, že dospěl k názoru o neškodnosti prostředí.

Stejně jako všichni. Apatie, pocit vyrovnanosti. S podivným zvukem, i bez něho. Se slabší, či silnější nevolí, jíž vzbuzoval pud sebezáchovy.

Vymysleli spoustu teorií, které se daly zbořit jednou větou, a opomíjeli otázky, na něž se jednou větou odpovědět nedalo. Mé občasné pokusy vmísit se do rozhovoru mařili hned v zárodku, takže jsem se raději uraženě odsunul do kóje a pokusil se usnout.

Celou noc mě pronásledovala ošklivá noční můra v podobě bezejmenného davu.

* * *

Nejbláznivějším požadavkem těch pěti bylo zůstat na povrchu co nejdéle. Prozkoumat, co se prozkoumat dá. Natočit na pásky a zaznamenat na krystaly. Oháněli se přímým pozorováním, Marchinéz, který by je mohl zastavit, jim podlehl. Tím spíš, že mu slíbili můj podíl a nejen to.

Nejsem svatoušek a na Marchově místě bych udělal to samé, jenom by se ta podivná entita, rozlévající se kolem landeru, nesměla tvářit tak, jak vypadala. Jako dav. Být tu sám, nebo jenom s Marchem, zmatku bych tolik nepodléhal. Mám za to, že jsem se dostal z horší bryndy. Ale nikdy jsem neměl na krku pět zelenáčů. Tolik mi na nich nezáleželo, jenomže na jejich chování zpětně závisel můj osud.

Marchinéz se snažil opravdu za dva. První, co se mu podařilo zjistit – za cenu dosti ošklivé kocoviny – byl krutý fakt, že planinu nelze opustit. Dorazil až na pokraj davu a tam se zhroutil. Znehybněl. Vytáhli ho právě včas.

Všichni se nyní většinou pohybovali venku, po zuby ozbrojeni kamerami. Bylo v tom hodně turisticky naivního. Pošklebo val jsem jim se do druhého dne, do okamžiku, kdy jsem pocítil v hermetizované kabině landeru takřka neznatelné chvění vzduchu.

Zvuk dorazil dovnitř a jedna z mých teorií padla.

* * *

Gruberová pohnula vláčně hlavou k obrazovce, ukazující už dobrých třicet hodin tentýž výsek. Neměl jsem chuť si prohlížet planinu a přestávalo mě to bavit. Všechno.

„Jste strašlivě nedůtklivý, Korane," oznámila mi, rovněž vláčně. Zvedl jsem zrak od ohmatané knihy, pomocí jíž jsem předstíral nezúčastněnost. Ani nevím, kde se v landeru vzala. Ta kniha.

„Čekám až zvedneme kotvy."

„Nechte toho. Ještě jsme neskončili. Nevím, například, proč tady v landeru slábne ten pocit apatie."

„Bude vás zajímat můj názor?" zeptal jsem jízlivě.

Kývla.

„Jmenuju se Lilian," přiznala ještě.

Nebylo mi to neznámé.

„Lander vytváří svou hmotou stín. Těch čtyřicet tun je dost na to, aby částečně odklonily psychopole."

„Psychopole?"

Vysvětlil jsem jí, trochu nakvašeně, že entita, jíž zkoumají, kolem sebe šíří psychopole, mající na svědomí otupení smyslů. Neopomněl jsem poznámku, že takové jevy bývají trochu nebezpečné.

„Chci to prozkoumat. Dřív odtud nevypadnu," zavrtěla hlavou. Přes oko jí spadl pramen vlasů.

Ledabyle ho odfoukla.

„A ostatní?" zeptal jsem se.

„Marchinéz a Baltur se mnou souhlasí."

„Hlavně žádný odpor," kývl jsem. „A další?"

Mlčela. Ptát jsem se nemusel, protože výsledek byl zřejmý i z pohledu na onu jedinou výseč panoramatického záběru.

Poitančata a Harnal nezkoumali nic. Pomalým krokem se poflakovali po planině. Proti starousedlíkům to byla rychlost nevídaná, pohyby ale téměř totožné.

„Podívejte, děvče," odložil jsem s konečnou platností knihu i masku, „Během několika dní takhle skončíme všichni. Je nejvyšší čas odtud odpálit. Než nás to sežere. Taky už jste začala přehodnocovat svůj vztah ke kolektivu? Mě to potkalo včera."

„Ne," řekla energicky. „Totiž ano. Chci říct, že jsem měla trochu... podivné myšlenky, které určitě nevyšly z mé hlavy. Ale opravdu mě odsud nikdo nedostane dřív, než tomu přijdu na kloub. I tomu..."

Lander sebou trhl.

Kniha se svezla z pultu, kam jsem ji odložil a spadla na zem. Gruberová se zachytila mojí paže a já udržoval rovnováhu za oba.

„... proč se modul hýbe," dokončila nevzrušeně načatou větu.

Pokrčil jsem odevzdaně rameny.

* * *

Bylo to mnohem horší, než jsem si dokázal představit, a představit si toho umím hodně. Ve spánku mě týraly noční můry, v bdělosti útočila planina.

Apatie byla pouhým průzkumem terénu. První útok následoval až za několik dní. Byl příjemný, pokud neměl člověk dotazy. Přestával jsem viděl v davu nepřítele. Přestával jsem považovat individualitu za výrazný rys. Každá otázka má naštěstí v mysli protivníka, a můj *advocatus diaboli* se začal bránit. Pád to zpomalovalo, ale přesto jsem se, stejně jako druzí, ladil na vnitřní vlnu toho podivného seskupení, užírajícího osobnost. Ztrácel jsem se v jedné velké individualitě.

Ostatní také. Pomalu a bez rozčilování jsme se ubírali do nirvány.

Teprve trhavý pohyb landeru mě dokázal probrat. Přestal jsem se zabývat škytáním nad nebohou dušičkou a poprvé od prvního dne vyšel ven. Gruberová mě doprovázela.

Přistávací vzpěry vyryly v zemi asi metr dlouhou rýhu. Něco tedy modul posunulo, to samé *něco,* co ho sem přitáhlo. Stáli

jsme venku asi patnáct minut a nedůvěřivě modul obhlíželi, když se znovu nepatrně povznesl. Jakoby ho zvedaly neviditelné paže.

Okamžik předtím jsem cítil, že se atmosféra planiny změnila.

Vzpěry vyryly do půdy další třiceticentimetrovou jizvu, než se lander s úlevným zapraštěním snesl zpět na zem.

Pohlédli jsme s Gruberovou na sebe.

„Marchi!“ zavolal jsem do interkomu.

Ozval asi po minutě.

„Co se děje, Barone?“

„Můžeš jít k landeru?“

„Proč bych nemohl? Jenom... mám tu něco zajímavého.“

Hlavně bez odporu.

„Vyskytuje se tu asi dvacet procent z deseti milionů za odlišnost,“ pokusil jsem se ho navnadit.

Lilian se po mně podívala. Oči se jí podivně zaleskly.

„Asi si pro tebe dojdu,“ prohlásil jsem, když se neobtěžoval odpovědí, a opravdu se vydal na pouť bezútěšným davem. Tváře jeho součástí se o odstín lišily obvyklé vyrovnanosti.

Trochu jsem jim záviděl. A rovnal si v hlavě pohyb landeru a tu drobnou změnu.

A potom jsem spatřil klidnou a vyrovnanou tvář, jen nepatrně odlišnou od ostatních. Byla mi povědomá.

V ten okamžik mě polilo horko. Závist zmizela.

Harnal.

Dokonale zapadl do skupiny. Vrůstal do ní a stával se její přirozenou součástí.

Vrazil jsem mu facku.

Ucítil jsem strnulý odpor nic nevnímajícího obličeje a zároveň lehkost v kolenou. Síly, jež planině vládly, mě odstrčily. Do uší mi zazněl silnější chorál davu.

Zatřepal jsem hlavou. A začínal mít jasno.

Vyhlédl jsem si Marchinéze a docoural se k němu, zopakoval jsem experiment s pohlavkem. Zatím to se mnou neudělalo nic, jenže s Marchem také ne, a to byla hrůza.

„Padej do landeru, Marchi!“ pokusil jsem se vykřiknout.

Ten rozkazník tam byl, ale jinak to zaznělo jako kníknutí.

„Gruberová!“

„Děje se něco?“ zachraptěl interkom.

„Pošlu vám všechno, co z posádky zbylo. Jestli budu mít sílu.“

„Proč?“

Vypnul jsem jí. Cesta po planině od jednoho k druhému mě stála takřka všechnu sílu. Mladšího Poitana a Harnala jsem neprobral, zbytek po přemlouvání pomalu vyrazil k modulu. Neměl jsem sílu sledovat, jestli a kdo k němu došel. Planina se do mně opřela, a jen můj strach z netečných tváří mě udržel na nohou.

Jediný, kdo o mne projevil špetku zájmu, byla Gruberová. Když jsem se dobelhal až k ní, říkala něco o pejskovi.

„Polibte mi...“ vydechl jsem. Ze slušnosti a z nedostatku sil jsem si nechal poslední slovo pro sebe.

* * *

Bezejmenný dav se procházel po mém těle, zašlapával oči hluboko do lebky. Vyrážel mi zuby. Tisíce nohou rozdupalo varlata a rozdrtilo hrudní koš. Ruce a nohy se propadaly do mazlavého bláta. Cosi mi servalo kůži z hlavy a odhalilo krvavou roztříštěnou lebku. Střepiny kostí pronikaly do mozkové kůry. Svíjel jsem se bolestí, z hloubi očních jamek jsem hleděl na bílé tváře bez výrazu. Prolézali mnou červi. Nad hlavami bytostí táhly po nebi ošklivě olověné mraky, dštila z nich krev, a nikomu to nevadilo. Proud rychle se srážející rudé tekutiny mi zaplnil ústa. Chtěl jsem zemřít. Okamžitě. Ale dříve, než se propadnu do propasti, vidět aspoň jeden jediný konkrétní tvar. Cokoliv. Pavouka. Čepel nože, která mi proříz-

ne hrdlo. Jeden jediný, v prostoru ohraničený a pojmenovatelný tvar. Individuální tvar.

Vypláchl jsem si oči od krve.

Byly dva, zpola ukryté v konkrétní anonymitě kombinézy. Dva okrouhlé prsy s růžovými bradavkami. Jejich majitelka se skláněla nade mnou, a já si oddechl.

Nebylo to nejhorší probuzení, po pravdě řečeno, nebylo vůbec špatné.

„Barone?“ vydechla.

Usmál jsem se.

„Lež, nezvedej se,“ přitlačila mě zpátky do křesla.

„Jsme... na orbitě?“ zeptal jsem se s marnou nadějí. Vzdychla.

„Bohužel ne. Ale zatím to nám dvěma dalo pokoj.“

Okamžitě jsem se probral. Zmínka o té příšerné entitě a *jen nás dvou* mě uvedla do pohotovosti.

„Kde jsou ostatní?“

„Venku. Nedokázala jsem je udržet,“ neměla daleko k slzám. Nedbal jsem protestů a posadil se.

Výjev na monitoru se nezměnil.

„Musíme si probrat pár podružných otázek, Lilly,“ řekl jsem. „Například proč nás dva to zasáhlo nejméně. Pokud vím, strávila jsi venku stejně dlouhý čas jako ostatní. A sem to vlezlo také.“

Pokrčila rameny.

„Jednu teorii mám. Ale nesedíš mi do ní ty.“

„Ven s ní.“

„Dobře. Podívej, první to odnesl Harnal, po něm Poitanci. Baltur s Marchinézem jako poslední. Oni poslechli. Smířili se se svým stavem a neměli otázky. Nenamáhali se namáhat. Já neměla čas na rozebírání svého vztahu ke kolektivu, chtěla jsem zjistit oč tu vlastně jde. Projevovala jsem určitou individualitu. Marchinéz a Baltur také, ale nakonec se na to vykašlali. Byli málo...“

„Ješitní a ctižádostiví?“

„Dejme tomu. Ale co s tebou? Celou dobu jsi ležel v landeru a četl tu ohavnou knihu.“

„To je v pořádku, děvče. Ta knížka byla jen maska. Přemýšlel jsem nad tím samým, nad čím sis lámala hlavu ty. A navíc... mám trochu odpornou dědičnou zátěž. Jsem hnusný individualista, jestli to chceš slyšet. Egoistický parchant. A taky nemám rád dav. Dělá se mi z něj špatně. Od malička jsem s tím měl problémy.“

„Vlk samotář,“ usmála se. „Jsme na tom trochu podobně, jenže mně lidská společnost ani v nejmenším nevadí.“

„Když v ní můžeš vynikat. Asi bychom byli ideální pár.“

Usmála se a objala mě. Pohlédl jsem do šedivých očí a napadlo mě, proč si musím vybírat k seznamování takhle pitomá místa.

* * *

Na několik hodin přestal problém planiny existovat. Zmizeli jsme někam úplně jinam, bez většího úsilí, jen chemií vlastní touhy.

Dav nad námi rázem ztratil moc.

Bohužel pouze na těch několik hodin. Z unaveného spánku nás probudil známý vtíravý akord.

„Myslím, že ke štěstí nám stačí maličkost, miláčku,“ řekla Lilly, když otevřela oči.

„Myslíš svatební obřad? Ani náhodou.“

„Klidně se na něj vykašlu, když se odtud dostaneme,“ odvětila s úsměvem. Líně se protáhla. Potěšilo mě, že ten pohyb neměl nic společného s planinou.

„Dokážeš přijít na způsob, jak nás dostat ven?“ zeptala se potom.

„Možná už volní jsme,“ napadlo mne. „Možná už odstartovat smíme.“

Zvedl jsem se a vykročil do zimy kabiny k ovládacímu pultu. Lilly se oblékala.

„Nefunguje, viď?“ konstatovala, když jsem se k ní otočil s otráveným výrazem. Hodila po mně kombinézu.

„Jen tak lehce se nevzdá. Jak vidíš, má dost síly, aby zablokovalo startovací okruhy.“

„Což dokázalo, když nás přitáhlo sem. Muselo to pro něj znamenat šílenou energetickou ztrátu. Ale přemýšlím nad něčím jiným. Někde to musí mít střed. První bytost, která začala kolem sebe soustřeďovat další intelekty.“

„Zkus jí najít,“ mávla rukou k obrazovce. „Kdepak, miláčku, tudy cesta nevede. Musíme nejdřív přijít na princip. A potom nás snad něco napadne.“

Chtěl jsem dodat, že nás to musí napadnout rychle, neboť, jak už bylo řečeno, ta věc se jen tak nevzdá.

A ona nám začala dokazovat, že mám pravdu. Nebyli jsme dokonale imunní.

Nadrozum, který planině vládl, se do nás opřel. A protože měl na starost už jen nás dva, zaútočil z plných sil.

* * *

Potácel jsem se mezi spánkem a bdělou otupělostí. Nezúčastněně jsem pozoroval Lilly, opírající se o stěnu, její vláčné pohyby.

Byla úžasná. A byla tady.

Proč se táhnout světelnými roky někam k civilizaci, když už spolu jsme a můžeme být navěky? V daleko těsnějším spojení?

Ale nebudeme o sobě vědět! protestovalo to ve mně.

Zvedl jsem lenivě nohu, abych vykročil ven k tomu šťastnému davu.

Cosi mi bránilo. Položil jsem tedy končetinu zpět, strnulý pohled stále upřený na Lilly. Pomalu, krok za krokem se přesouvala k průlezu. Mozek se urputně bránil otázce *Proč.* Nechtěl

jsem jí ztratit, a tak jsem vyrazil za ní, začal jsem vnímat nekoncentrované vědomí planiny.

Učinilo trochu zoufalý pokus a představilo se mi.

Proč?

Ta velká pohoda obřího organismu. Generalizované pocity štěstí a utlumené záporné emoce. Existence ve všeobjímajícím nekonečném klidu. Zatraceně – proč?

To už nebyly otázky. Sebral jsem se k protiútoku, celou svou egocentrickou povahu, své malé bojácné Já, jsem vrhl proti spokojeně se tvářícímu superorganismu. A podařilo se mi to!

Nepotřeboval mě zlomeného.

Srazil jsem se s Lilly u průlezu. Strčil jsem do ní, aby nezacláněla, protože jsem už chtěl být venku.

Útok pominul.

Lilian propadla průlezem do přechodové komory a zespoda mi začala nadávat. Sklouzl jsem za ní. Vytlačila mě otevřeným vstupem z landeru.

„Nechtělo to, abychom šli ven.“ vyhrkla jedním dechem.

Věděl jsem to také.

„Nesnáší cynismus. Máš nejlepší šanci dostat se odtud.“

„Ty taky,“ řekl jsem a znělo to jako uznání. Něco zavrčela.

„Radši rozhejbej makovici.“

„Moc rychle měníš nálady, broučku,“ zašklebil jsem se, „Ale ano, je tu způsob, jak vypadnout. Jestli se nepletu.“

„Tak na to jsem zvědavá,“ rýpla jízlivě. Byla to nová součást pravidel hry, zdržel jsem se tedy komentáře a bez dalšího spustil.

* * *

Entita, tvořená desítkami nejrůznějších bytostí, byla hladová po intelektu. Svůj potenciál zvyšovala odchytem dalších prvků a nechtěla ani o jeden přijít. Nechtěla přijít ani o nás dva, i když jsme nebyli jednoduchou kořistí. Do určité míry mohla ovlivnit naše vědomí, s našimi těly mohla provést cokoliv, ale potře-

bovala nás živé a především duševně zdravé. Nesměli jsme její území opustit.

Ale musel ho opustit lander.

Lilly Gruberová si toho všimla, když jsem ležel v bezvědomí a společnost mi dělala noční můra. Modul se nepohyboval, nebo téměř nepohyboval, pokud v něm někdo byl. Jakmile zůstal prázdný, zkrátily se časové intervaly mezi posuny. Už nyní byl asi dvacet metrů od místa, na němž přistál.

I přes útok, který jsme před chvílí uvnitř odrazili, byla hmota landeru pro psychopole mimořádně těžká. Skutečně vytvářela stín a planina musela vynakládat mnoho sil, aby pronikla dovnitř. A přitom se vyrovnávat s obrovskou ztrátou, jíž utrpěla, když kosmický člun přitáhla. Měli jsme tedy jedinou šanci – dostat se za hranici nadvědomí spolu s ním. Ne v něm, protože v tom případě stačilo, aby nám planina přestala dodávat energii, jíž sytila svá těla. Museli jsme přežít několik cílených útoků na individualitu. Nikdo nám nemohl zaručit, že pak dokážeme vzlétnout a že nás nepřitáhne zpátky. Ale šance to byla, třeba ta podivnost dokáže uznat porážku.

Zatím se snažila zvítězit.

Další z útoků nás postihl nedlouho potom, co jsem Lilly vysvětlil způsob, jakým můžeme uniknout. Bylo těžké ho odrazit, ale dokázali jsme to.

Z celého srdce jsem planinou opovrhoval. Nenáviděl jsem ji. Vykašlal jsem se na všechny druhy lidského společenství. Víc, jak tři jedinci jakékoliv rasy byly pro mne nepředstavitelným peklem.

Načež došlo ke změně taktiky. Nadvědomí nedokázalo číst myšlenky, emoce však ano, a umělo na ně působit. A také zapůsobilo.

Božská Lily se pro mne stala jediným smysluplným tvorem ve vesmíru.

* * *

Potácel jsem se za ní jako pejsek a blábolil.

Dokonalejší bytost jsem nikdy předtím neviděl. A ona se mi snažila vyhýbat. Ale jen trochu a naoko. Laškovala.

Milovali jsme se před lhostejnýma očima tvorů davu, byla zima a já to odnesl třesavkou podchlazeného organizmu. Nijak mi to nevadilo. Hlava se točila jako v prvotřídní opici, všechno kolem dostávalo růžovoučké obrysy.

Božská Lilly pokašlávala.

Zapudil jsem v sobě myšlenku na příjemnější ovzduší landeru a přivinul ji k sobě.

„Je ti něco, miláčku?“

„Nic mi není.“

Chrchly chrchly.

„Určitě ti něco musí být, broučku.“

„Ale opravdu ne.“

A lander postupoval. Od hranice pole ho dělilo patnáct metrů.

* * *

Procházeli jsme se v objetí svým novým domovem, drželi se zatím nedaleko někdejšího kovového lůna a mlčeli. Myšlenky jednoho zahlceny druhým. Jsme si přece tak podobní, naše úvahy se ubírají týmž směrem.

Sotva jsem pohlédl na Lilly, ona naklonila hlavu ke mně, skutečně jsme tvořili dvojjedinou bytost, bez ohledu na to, co bylo kolem nás.

Usmála se. Zkřivil jsem obličej do stejné grimasy.

Nad námi bdělo boží oko Nadvědomí. Připadal jsem si jako jeho nejlepší výtvor. A také byl. Stali jsme se skupinkou ve skupině.

Já, Lily, Nadvědomí.

Lander už sahal do prázdna mimo pásmo. Nebude trvat dlouho a ztratí se. Jako ozařovaný nádor. Jako tříska, vytlačená zpod kůže.

* * *

Dvojjediná bytost Baldvin Koran – Lilian Gruberová dosáhla vrcholného souladu. Emoce, které obě poloviny vyzařovaly, byly naprosto shodné. Nadvědomí spokojeně přijalo úspěch svého netradičního postupu.

Čtyřicet tun nepatřičného materiálu právě opustilo skupinu. Kruh se uzavřel.

* * *

„Teď!“ zařval jsem, Lilly křikla totéž zároveň se mnou.

Vyrazili jsme kupředu. Lander olizovaly poslední vlny psychopole.

Cítil jsem, jak nad planinou proběhla vlna vzrušení a strnulé bytosti se rozhýbaly. Nebyl čas věnovat tomu pozornost, od svobody nás dělilo několik kroků a Nadvědomí nás už nemohlo zastavit. Rozeběhl jsem se k velkému odrazu a skočil, ruce mi sjely po povrchu modulu, sevřely přistávací vzpěru a já se držel jako klíště. Koutkem oka jsem zaznamenal trochu povedenější skok Gruberové. Zachytila se madla u vstupního otvoru a hned se jako užovka protáhla dovnitř.

Lander setrvačností pokračoval v pohybu, dno skřípalo o kameny a já doufal, že dokážeme odstartovat. Někde za mými zády se uklidňovala entita skupinové inteligence a Nadvědomí přemítalo, kde udělalo chybu.

Bude dlouho rozebírat neúspěch, ale nikdy ho nepochopí.

Stroj dokodrcal, Lilly se vyklonila ven.

„Jsi v pořádku?“

Zvedl jsem se a provedl rychlou inventuru.

Byl jsem kompletní.

Dobelhal jsem se ke vstupu a Lilly mi pomohla nahoru.

„Odblokovalo to zdroje?“ zeptal jsem se. Pokrčila rameny. Obrátil jsem oči v sloup a protáhl se průlezem do kabiny; palubní deska na mě zamrkala barevnými světélky. Zřítil jsem se do křesla a připoutal se. Lilly zavřela vstup i průlez.

„Stejně se nejvíc těším tam nahoře na normální sprchu a normální postel," vzdychla, když jsem uváděl lander do startovní pohotovosti.

„Na jednu postel?" zeptal jsem se a myslel přitom na to, co za chvíli zůstane pod námi, a co si díky vrozenému omezení nedokáže představit spojení dvou individualit, o něž se v záchvatu boje pokoušelo.

„Třeba," odkývla Lilly společné lůžko.

Zachránilo nás jen tohle.

Ani na okamžik jsem nebyli ničím jiným, než sami sebou.

„Mojí," navrhl jsem.

„Ne. Mou," začala odporovat.

Celý ten závěr jsem nic nepředstíral.

Měli jsme společné emoce, ale každý myslel jen na sebe. Nadvědomí si v omezenosti davu neuvědomilo jedno. Dvě silné osobnosti nikdy nevytvářejí ideální pár. Prostě to nejde, ani v největším ohrožení. A protože jsme nechtěli jeden druhému ustupovat, začali jsme se prostě starat sami o sebe.

Motory landeru se rozeřvaly a přetížení nás vtlačilo do sedadel. Docela jsem se začal těšit na civilizaci individualistů, která nás očekávala. I když ji budu brzo proklínat, nespokojenost je mi vrozená.

Planina zmizela hluboko dole a na obrazovce, poseté hvězdami, se objevil trup Zlaté střely.

...